

BERNARD

MINIER

SKURVENÝ PRÍBEH

Od autora bestsellerov
Mráz, Kruh a Tma

Skurvený príbeh

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.xyz.sk
www.albatrosmedia.sk

Bernard Minier
Skurvený príbeh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

BERNARD
MINIER

SKURVENÝ PRÍBEH

OBSAH

Pred začiatkom	15
----------------------	----

JEDEN

1. Trajekt	23
2. Ako tichý sláčik.....	33
3. Kráľovstvo.....	45
4. Pencey High School	70
5. Banánový slimák	81
6. Dva mesiace predtým	87
7. Vypočúvania.....	92
8. Správa.....	109
9. Dvanásť dní predtým	119
10. Skrýša.....	135
11. Puzzle.....	144
12. Nespavosť.....	153

13.	Jedenášť dní predtým.....	158
14.	V lese.....	172
15.	Iskrenie pred očami	202
16.	Desať dní predtým	205
17.	Adopcia.....	212
18.	Rubikon	220
19.	Týždeň predtým	239
20.	Diablo	244
21.	Návrat.....	252
22.	Pohreb.....	256
23.	Rozhovor.....	279
24.	Noc.....	285
25.	Oči a uši	295
26.	Michelle/Meredith	302

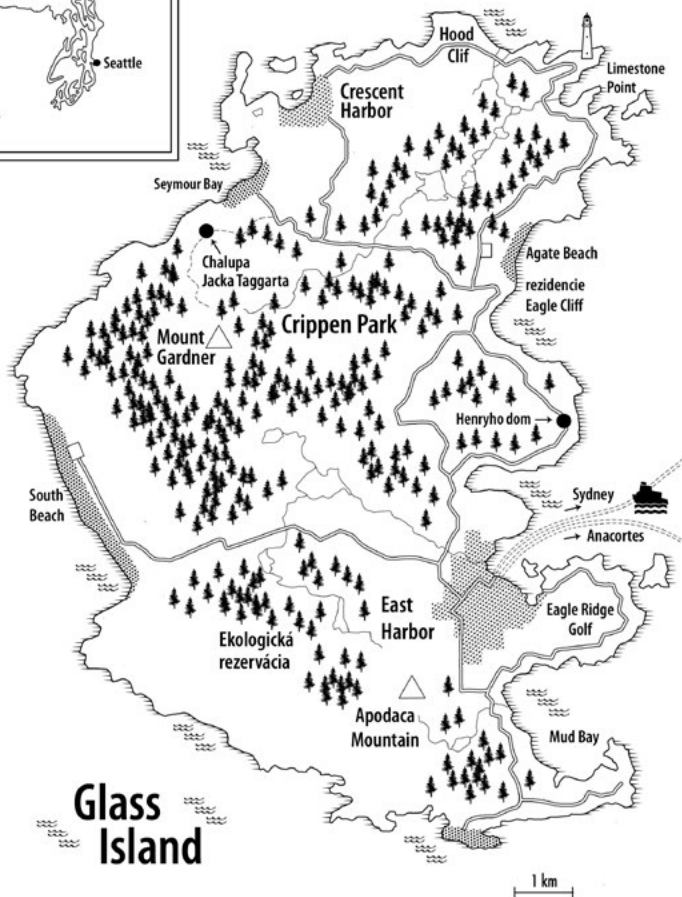
DVA

27.	Kamery.....	321
28.	Clcdjkdioeç_`h)`2e	326
29.	Rezervácia.....	343
30.	Odlet	355
31.	Hmla	365
32.	Pacific Storage	373
33.	Maják	386

34.	Dron.....	406
35.	Útek.....	411
36.	V búrke	431
37.	Blondína vo vetrovke po polnoci.....	439
38.	Lety a prelety	450
39.	Sám.....	473
40.	Halloween	486
41.	Los Angeles.....	511
42.	Spolu	535
43.	Prebudenie.....	549
44.	Nastúp!.....	550
45.	Na mori.....	552
	Po konci	570
	Poďakovania	583

Priateľom z detstva.

Všetci čitatelia, ktorí poznajú geografiu Severnej Ameriky, to vedia: v dôsledku akejsi topografickej zvláštnosti názov Washington označuje nielen hlavné mesto federácie na východnom pobreží v dištrikte Columbia, ale aj štát na severozápade USA, o ktorom sa hovorí v tomto príbehu.

Na začiatku je strach.
Strach z utopenia.
Strach z druhých – ktorí ma nenávidia a chcú ma dostať.
Aj strach z pravdy.

Na začiatku je strach

Nikdy sa na ten ostrov nevrátim. Neurobím to, ani keby mi pri dverách zazvonila Jennifer Lawrenceová osobne a prosila by ma, aby som sa tam vrátil.

A hneď vám poviem viac: to, čo vám idem vyrozprávať, sa vám bude zdať neuveriteľné. Nie je to nejaký banálny príbeh, to vám hovorím. Je to svinská história, *svinská*...

Aby ste boli v obraze, ako sa vraví, predstavte si čosi takého: z priepasti sa vynára ruka, sinavá, s roztiahnutými prstami, načahuje sa hore a potom definitívne zmizne vo vlnách. Okolo mňa hučí vietor od mora, bičuje ma dážď a spršky z vlín, kým ja plávam, pokúšam sa plávať, trojmetrové spenené vlny ma zdvíhajú a odnášajú, zadúšam sa a kašlem, roztrasený od zimy, topím sa a mierim k výbežku ostrova.

Na začiatku je strach

Iný obraz:

... barak v plameňoch, ja klačím pred ním, plačem, hystericky nariekam, okolo mňa ožarujú noc reflektory.

Poviem vám čosi iné, viem, že mi ťažko uveríte, ako hovorím. Vlastne vám to ani nemôžem mať za zlé. A predsa sa to tak stalo.

Presne tak.

Sedí v kresle a pozoruje ma. Tým hnedým pohľadom. Je veľký, impozantný. Jeho sako je určite drahšie ako moja hotovosť. Práve sa pozrel na hodinky. Mlčí. Koľko má? Štyridsaťpäť? Päťdesiat...? Typ, aký sa musí páčiť ženám.

– Odkiaľ mám začať? – vravím mu.

– Od začiatku, – odvetí. – Tak je to lepšie.

– Koľko mám času?

– Koľko potrebuješ, Henry.

– Výborne, – vravím. – Pravdaže, nemusíte mi veriť.

Nič nehovorí. Nič na ňom nevidieť. Ten muž je môj otec... Má pravdu: vráťme sa tam, kde sa všetko začalo...

Vráťme sa na začiatok.

Pred začiatkom

Augustová noc: Zvuky. Drnčanie, praskanie, hučanie príboja. Potom veľmi ostré zvuky, zosilnené ozvenou zo zátky, šušťanie ako na povrchu nafúknutého balóna. Čoraz častejšie škripanie. A čľapot vody a vln.

Sedím v morskom kajaku, upieram pohľad do závoja hmly. Mesiac osvetľuje hladinu okolo mňa. Zadržal som dych. Ukázala sa čierna plutva, potom druhá, tretia, štvrtá – až do jedenást... Srdce sa mi rozbúchalo. Veľké čierne-biele predátory sa pomaly vynárajú z hmly v jednom rade, ako pripravené do boja; ich zaokrúhlené plutvy rozrážajú vodu ožiarenú mesiacom. Potichu som potiahol veslom smerom k nim, potom ešte raz.

Čo by ste mali vedieť o kosatkách

Kosatka je superpredátor, ten najobávanejší na našej planéte; nemá prirodzeného nepriateľa; kraľuje na vrchole

potravového reťazca. Je to výnimočne inteligentné zviera. Každá stála skupina kosatiek má vyvinutý svoj jazyk, akýsi komplexný dialekt odlišný od ostatných skupín, a iba výnimočne niektoré druhy odovzdajú svoje schopnosti nasledujúcim generáciám. Usadené kosatky majú veľmi vyvinutý spoločenský zmysel.

A potom sú putujúce kosatky...

Tie sú ešte nebezpečnejšie, ešte smelšie, úplne ticho sa plavia po oceánoch – väčšinou samotársky. Ich zásluhou dostali kosatky meno „veľrybí zabijak“. Neboja sa zaútočiť na veľké morské cicavce: tulene, uškatce, sviňuchy – dokonca aj žraloky a veľryby sa ich boja. Putujúca kosatka nepozná strach. Je to dokonalý zabijak...

Kosatka je predátor, ktorý nemá súpera, ale na človeka zaútočí len zriedkavo, s výnimkou uväznenia. Bolo by dobré vyhnať všetkých tých turistov a lode, čo od júna do októbra hrubo zasahujú do jej teritória – ktoré je aj *mojím* teritóriom –, a nechať kosatky na pokoji. Ako to robím ja, potichu, v tejto augustovej noci. Na svojom kajaku. V tomto čase, keď sú tu len ony a ja. Stačí mi pozdraviť ich. Pozorovať, ako prechádzajú. Nechať ich žiť. Tak ako ony nechajú žiť mňa. Nikdy ma neobťažovali. Nikdy sa nepokúsili vytrhnúť ma z tohto môjho života. Uškodiť mi. *Zabiť ma...*

Prečo tak nemôžu konať aj niektorí ľudia?

Putujúca kosatka je najkrutejší morský cicavec, ale putujúci človek je najkrutejší zo všetkých cicavcov vôbec.

Známa pravda. Tú som mal objaviť.

Októbrová noc: Vlny narážajú do trupu lode. Za ňou sa vynára akási hrud', mužská hrud'. Dvíha zrak k nočnej oblohe. V čiernych zreničkách sa jej odráža prelet morských vtákov pred mesiacom. Na konci mihalnice sa ukáže slaná slza. Ústa má otvorené, dýcha rýchlo; srdce cíti až kdesi v hrdle, zdá sa jej, že ho vyplúje na šmykľavú podlahu lode.

A znovu za chrptom to kovové škripanie. Ostrý hrdzavý zvuk. Akoby niečo brúsili. Cez oká siete jej do vlasov preniká vietor.

Predstavte si ten jej strach. Nemá ani sedemnášť. Predstavte si taký strach, ak to vôbec dokážete. Taký veľký strach, že vám drví kosti a nafúkne srdce až tak, že vám ide vybuchnúť v hrudi. Od toho strachu sa vám napínajú a tuhnú svaly ako premočené laná, čo vyschli na slnku.

Paluba sa vo vlnách kolíše z boka na bok a ona sa sotva drží na nohách. Najmä s tou ťažkou rybárskou sieťou na hlave a pleciach. Cez vlasy cíti tvrdé uzly, vdychuje ten pach rias, rýb, benzínu a soli, až sa jej dvíha žalúdok; netuší, ako sa tam dostala, iba cíti na pleciach ťarchu tých posplietaných, mokrých a páchnucích povrazov, morských rias podobných remeňom, záťažovým reťaziam. Cíti, ako ju ťazia, ako ju máčajú. A na hlavu jej prší. Chcela by vidieť viac, ale je tak tma, tak temne...

No on tam je, celkom blízko. Keď sa postaví pred ňu a pozrie sa na ňu spod šuštiacej kapucne, v očiach sa mu zablyсне; trvá to len sekundu, no v zreničkách má napísané, čo ju čaká. Šklblo ňou od hrôzy. Muž sa na klzkom okraji drží rohatky. No pre ňu to všetko okolo sú len tie ne, oblaky ako z čiernej vaty, bledý kosák mesiaca ako pazúr driapajúci do noci, čierne stromy, čierny breh, vietor – a ten zúžený priestor malej, nebezpečnej šalupy, plnej háčikov a zhrdzavených výčnelkov, čo ju už poranili.

Medzi veľkým navijakom a kabínou; tam muž dokončí svoje odporné dielo.

– Nemala si o tom hovoriť, – povedal.

Má chladný, vzdialený, cudzí hlas.

– Teraz to už chápeš?

Prestupuje z nohy na nohu, nespúšťa z nej oči. Celá sa trasie. Ústa má otvorené, vyschnuté, jazyk sa jej lepí, odrazu začká. Ovinul ju rukami, tú masu siete, povrazov, nakopených rias, čo jej väznia telo, akoby ju šiel pozvať do groteskného tanca, do absurdného tanga, a potisol ju dozadu.

– NIE!

V tej chvíli sa jej nevynorili obrázky z detstva, ako sa to spomína vo filmoch a v románoch... Je sama. V tej temnej októbrovej noci tam okrem nej a jeho nie je nikto iný. Pred sebou vidí len tmavú hrozivú masu obrovského valcového navijaka s oranžovými plavákovými guľami navinutými po bokoch a sieť, čo ju ešte spája s loďou:

Skurvený príbeh

čiara ponoru, čiara života. Vzápätí ju sotil a padá do prázdna. Pohltila ju chladná čierna voda. Otvára ústa, aby sa nadýchla, prehltá a kašle. Zápasí s ťažkou sieťou, aby ju nestiahla, no vlny do nej narážajú, zaplavujú ju, potom sa vzdialia, aby znovu zaútočili. Zmocňuje sa jej panika, premáha ju des; reve, no znovu sa nahltná vody a čká. Motor pridá obrátky a odrazu ju to vlečie, otriasa a krúti vo veľkej rýchlosti, šialene sa točí ako vlčík.

Rukami hmatká, aby našla otvor v okách siete, nech-tami sa zarýva do povrazov. V chladnej, priveľmi chladnej vode jej tuhne telo. Stráca vedomie. Ako loď zrýchľuje, čoraz väčšími ju ťahá ku dnu. Vedľa nej sa zmieta veľká ryba – losos či kambala. Hlava sa jej ponára do vln ako návnada na udici, potom sa preberie a lačne sa nadýchne morského vzduchu. Nádychov je však čoraz menej, a teda aj vzduchu... V tých rozvlnených slaných temnotách v okamihu zazrela a pochopila všetko – svoj život ako jasný a žiarivý záblesk.

Skôr ako sa rozvidnelo, bola mŕtva.

Oči má otvorené ako bábika a koža jej zbelela a leskne sa v okách siete ako ulovená ryba.

Takto sa to muselo stať, aspoň takto ju vidím...

JEDEN

1.

Trajekt

Večer 22. októbra 2013 o trištvrte na šesť (už sa takmer úplne zotmelo) mi povedala:

– Henry, chcem, aby sme si dali pauzu.

Určite sa to odohralo práve tam. V skutočnosti si takéto chvíle navždy zapamätáme. Sú ako medzníky našej existencie, ako majáky na pobreží. Nepochybne tam som ju stratil – vo vlastnom i v prenesenom zmysle slova.

Zdá sa mi, že začať tento príbeh na palube trajektu je dosť logické, nie? Sedem rokov som žil na zalesnenom ostrove v končinách pri Seattli. Neprešiel jediný deň, aby som na ňu nemyslel. A to miesto? Niekde medzi Anacortes na severozápadnom pobreží Tichého oceánu a ostrovom Glass Island – na palube trajektu *Elwha*. A čas? Tmavá a búrlivá noc – naozajstná noc v búrke.

Spomínam si, že v ten večer bolo strašne zima, lia-
lo ako z krhly a v tme za trajektom more zavýjalo ako

vyhladovaná a vydráždená zver. Pre hrozný lomoz po-malého parného stroja a nárazov vetra zvýšila hlas. Aj ja.

– ČOŽE? Čo mi tu vykladáš?

Zažmurkala, sklopila oči a potom sa na mňa pozrela.

– Viem, že som ti to mala povedať skôr, ale...

– Povedať čo? Naomi, *čo povedať?*

Pre ten strašný rámus som musel aj ja revať.

Trajekt sa kolísal, takmer sme museli prestupovať na mieste. Stáli sme na dolnej otvorenej palube, vystavenej vetru, pri autách, kým ostatní cestujúci sedeli v teple na horných zatvorených palubách a rozprávali si zážitky z toho dňa.

To Naomi nástojila, aby sme tam zišli. Asi nechcela, aby nás videli spolu...

– Henry, dajme si pauzu. Pauzu... na chvíľu... Aby sme do toho lepšie videli. Niečo sa stalo. Musím si to premyslieť... Potrebujem to... *pochopiť*...

– Čože? Čo to hovoríš? Pochopiť čo?

Pokiaľ išlo o mňa, nič som nechápal. Vietor jej odfúkol z kapucne malý pramienok hnedých vlasov. Zdvihla hlavu a pozrela sa na mňa.

– Henry, zistila som pravdu.

Nespúšťala zo mňa zrak. Naomi má – vlastne mala – oči farby ametystu s odtieňmi nezábudky a lazuritu, s tmavým, takmer čiernym krúžkom okolo dúhovky a opálovú rohovku: mačacie oči.

– Akú pravdu? – spýtal som sa.

Dostával som závrat. Hlava sa mi začala točiť.

– Odhalila som, *kto si*.

Takto sa to teda začalo.

Rozchod, akých sa každý rok odohrajú milióny, v tomto čase, keď každý chce byť šťastný, ale nechce za to nič zaplatiť. V tú jeseň sme mali šesťnásť.

– Kto som? Panebože, o čom to hovoríš?

Tentoraz neodpovedala.

– Načo tie tajomstvá? – spýtal som sa. – Prečo mi už neposielaš esemesky, prečo sa mi vyhýbaš? Čo to má znamenať, Nao?

Stiahlo mi žalúdok. Už týždeň ma každé ráno pichlo pri srdci, keď som sa zobudil a na displeji telefónu nebolo nič.

Nijaká správa...

To zistenie mi zakaždým zdvihlo žalúdok. Ešte pred niekoľkými dňami sa nikdy nestalo, aby som si ráno ne našiel nežný odkaz. Iba zopár slov – no každé svedčilo o hĺbke našich citov. Ja som zas posielal esemesky každý večer. Pred spaním.

Tá včerajšia hovorila za všetko: *Nikdy nás nič nerozdelí. Lúbim ťa. Vždy ťa budem lúbiť.*

Viem, čo je rozchod.

Videl som úbohého Josha Landisa v tom pube, ako celý zbledol a takmer sa rozplakal, keď mu Casey Hinshawová oznámila, že je koniec. Videl som Tess Parsonsovú, dobré dievča, ako bola dlhé týždne zničená, keď tá

potvora Shanna McFadenová rozšírila video, na ktorom bolo vidieť Tessinho exfajera Dannyho Lovasza, ako sa zaprisaháva, že Tess preňho nič neznamená. Viem, čo je rozchod.

Ale nie ja a Naomi.

Nie *my*.

Nám sa to nemohlo stať. Medzi nami to bolo na celý život. „KNSN“: *Kým nás smrť nerozdelí*; to bola naša mantra.

Viem, čo si myslíte: šesťnásť rokov...

No sú ľudia, ktorí sa stretnú v tomto veku a zostanú spolu po celý život. Pozrel som sa na ňu. V ten večer vyzerala smutná. Nekonečne smutná. *Odkiaľ pochádza ten smútok?* Odo mňa? Od niekoho iného? Tie otázky mi narážali do lebky ako vlny na kostru trajektu. Bola to baba, ktorú som mal rád. A s ktorou som chcel prežiť zvyšok svojich dní. Doriti, cítil som, akoby mi vnútornosti zožieral veľký dungenesský krab.

– Dopekla, povieš mi, o čo tu ide? Čo som urobil? Niekoho si stretla, je to tak?

Podvedome som začal silnejšie kričať.

Zahľadela sa na mňa a po prvý raz som pocítil, že sa medzi nami otvára priepasť: obrovská, celé svetelné roky. A to sme si pred niekoľkými týždňami boli takí blízki. Teraz takí vzdialení...

– Naomi...

Vystrel som k nej ruku.

Jemne som ju chytil za zápästie.

– PUSTŤ MA!

Šokovalo ma to. Prudko sa uvoľnila, akoby vložila prsty do nejakej pasce, akoby ju môj dotyk odpudzoval. A cúvla.

O krok...

Potom o dva...

A odrazu sa rozplakala.

– Ty nevidíš, čo sa tu robí? – vzlykala, po tvári jej stekali slzy a ešte cúvla. – Ty a tvoji kamaráti nevidíte, čo nám tento ostrov spôsobuje? Nevidíš, ako *sa to všetko skončí?*

Spytoval som sa, o čom to dočerta hovorí.

– Ako sa to všetko skončí? Moji... *kamaráti a ja?* – opakoval som ohúrený. – Ako to vlastne myslíš?

Pokročil som k nej, znova cúvla o krok.

Znovu som pokročil...

Znovu cúvla...

Podobalo sa to na nejaký pochmúrny, nebezpečný a desivý tanec.

Vyšli sme zo stredu krytého hornými palubami a hlavy nám začal bičovať ľadový lejak, stekal mi pod golier, ale vôbec som si to nevšímal.

– Naomi, – opakoval som nežne.

Vykročil som.

Cúvla.

– Nepribližuj sa...

Dotkla sa nebezpečne nízkeho zábradlia pri prove, kde vás len reťaz delí od pádu do vlniaceho sa mora. Musel som teda zastať.

– Nezabúdaj, že sú to aj *tvoji* priatelia – povedal som.
– Neboli sme tí najlepší priatelia na svete? Neveril som, že sme ako rodina? *Môj blízky, môj brat* – spomínaš si?

Zhnusene potriasla hlavou.

– Choď preč, – vzlykala. – Odíď, prosím ťa!

Teraz bolo v jej hlase čosi iné. Bol to *strach*. Bála sa ma. Ako to bolo vôbec možné?

– Naomi...

– Prosím ťa, Henry...

Zajakávala sa, slzy – či vlastne aj dážď – jej stekali po lícach. Za chrptom jej revalo rozbúrené more. Biele spenené hrebene vln vybuchovali v gejzíroch vysokých ako domy oproti prove, päť metrov od nás. Do tváří nám pravidelne striekali spršky morskej vody.

Chytil som ju za zápästia.

– DORITI, PUSŤ MA!

Kričala. Akýmsi zlým hlasom. Dopálilo ma to.

Vtom som urobil gesto.

Prisilné.

Zatriasol som ňou ako slivkou, aby sa spamätala. Tam vpredu, pri zábradlí – len niekoľko centimetrov od prázdnoty... Viem, že to bolo šialené. Zrevala. Bránila sa. Hystericky. Vyzerala fakt zdesene. Zrejme verila, že ju hodím do mora. Ako si mohla myslieť niečo také? Ako

si mohla čo len na okamih predstaviť, že som niečoho takého schopný? Práve toto ma dnes najviac trápi.

Z celej sily ma odstrčila a pošmykol som sa. Spadol som na zadok – na mokrú palubu. Vymietla ju ďalšia vlna a osprchovala ma. V jednom okamihu, keď sa Naomi vyslobodila, som na ňu zdesene hľadel, ako sa nakláňa nad prázdnom, kapucňu jej strhol vietor, vlasy jej viali, z očí jej šla hrôza a za ňou sa dvíhali kopce čiernej peny a padali do priepastí...

– Héj! – zjačal akýsi zamestnanec a rútil sa po schodoch dolu (musel nás zbadať cez okná pilotnej kabíny alebo na bezpečnostných kamerách). – Čo to tu stvárate?

... No ona sa v poslednej chvíli spamätala, odrazila sa, obišla zamestnanca a zmizla na schodoch vedúcich na horné paluby.

– Naomi!

Rozbehol som sa za ňou, ale hore na schodoch sa mi už stratila a chlapík ma schytil za rukáv.

– Vystúpte hore! – zreval. – Zbláznili ste sa? Uvedomujete si, čo sa mohlo stať?

Ach, áno, uvedomoval som si to.

Vybehol som hore, bral som po dva schody, rýchlo som sa pozrel na kameru na strope, zaberajúcu úzke scho-disko.

Hľadal som ju. Všade. Na všetkých uzatvorených palubách, v dave cestujúcich sediacich pri stoloch či v radoch

sedadiel vpredu, medzi ľuďmi pri bare, vchádzajúcimi a vychádzajúcimi z toaliet, medzi inými študentmi, dokonca aj vonku na otvorených palubách, kde v takúto noc, keď vietor zavýjal ešte silnejšie, nebolo ani živej duše.

Naomi nebolo.

Nikde.

Vrátil som sa k nášmu stolu, z tváre mi kvapkalo, vlasy aj šaty som mal premočené. Prvý ma zbadal Charlie a vyvalil oči.

– Doriti, Henry! Si celý mokrý! A kde je Naomi?

– Neviem ju nájsť, – povedal som.

Kayla a Johnny zdvihli hlavy od smartfónov.

– Čože? Predsa ste boli spolu, videli sme vás, ako ste schádzali dolu...

– Povedali sme si, že tí dvaja to možno idú robiť do auta, – usmial sa Johnny.

mlčal som.

– Henry, čo sa to stalo? – spýtal sa Charlie, všimol si, že sa tvárim zmätene.

– Neviem, kam zmizla... Všade som ju hľadal... a ne-našiel som ju...

– Veď ste boli spolu.

– Viem... viem.

– OK.

Vstal a pozrel sa na tých dvoch: – Vy tu zostaňte. Ak sa ukáže, zavoláte nám. My ju ideme pohľadať.

Podelili sme si úlohy; prešli sme všetky miesta, ktoré som už aj ja prehľadal.

Odzrazu mi v hlave čosi prebleslo: videl som sa, ako behám po chodbách aj po miestnostiach, skúmam tváre, prezerám si postavy – a všimol som si zo dva detaily. Napríklad, že na palube je Jack Taggart. Sedel vzadu pri poslednom stole, hneď za ním boli dvere na kormu, a hoci bola práve špička a všetko bolo obsadené, on mal stôl len pre seba. Každý či takmer každý na lodi poznal Jacka a nikto netúžil po jeho prítomnosti. Taggart býval sám hlboko v lese, v najneprístupnejšej časti ostrova, pod Gardnerom, najvyšším vrchom na Glass Islande, vysokým sedemstotridsaťtri metrov. Jack mal zlú povesť a podľa mňa takým reputáciám niekedy aj môžete veriť. V ten večer skladal puzzle. Na trajektoch sa vždy nájde puzzle.

– Musela sa zatvoriť na ženskom WC, – povedal Charlie.

– Prezrel si ženské toalety?

– Pravdaže nie.

– Tak bude tam. – Jeho istota bola nákazlivá. Charlie pochybuje málokedy, len keď ide o ženy. Položil mi ruku na plece: – Skončilo sa to zle, čo? – Na okamih som si v jeho pohľade prečítal niečo iné ako súcit – záujem a zvedavosť.

Prikývol som.

Chytil ma za ruku a viedol naspäť k stolu.

– Našli ste ju? – spýtala sa Kayla.

Charlie jej naznačil, aby to nechala tak.

– Asi našla niekoho iného, čo ju odvezie, – povedal Charlie po niekoľkých minútach. Tvár mu ožarovali zadné svetlá auta pred nami a prístrojová doska.

Sedel som za volantom, v šere dolných palúb. Desila ma strašná predstava. Vedel som, že má pravdu. *Elwha* (indiánske meno pre losa alebo jeleňa wapiti v kmeni Činukov) môže odviesť vyše tisíc osôb a stoštyridsaťštyri áut. To je obrovský dav ľudí. Mohla sa nám teda ľahko vyhnúť a uchýliť sa do hociktorého auta iného študenta – dievčaťa či chlapca.

Vnútri sa rozozvučali sirény; rozkrútili sa a majáky vrhali na steny oranžové svetlá. Zapol som stierače a pomaličky sme sa v rade pohli k strácajúcim sa svetlám East Harboru, kým zamestnanci v žltých vestách mávali svetielkujúcimi paličkami.

2.

Ako tichý sláček

Volám sa Henry Dean Walker.

Mám rád knihy,
hororové filmy,
kosatky a Nirvanu
a mám šesťnásť rokov.

Žijem na Glass Islande, na ostrove severne od Seatlu, niekoľko morských míľ v Tichom oceáne, na západ od Bellinghamu a okresu Whatcom, poslednej časti pred americko-kanadskou hranicou. Ostrov patrí do súostrovia San Juan, v ktorom je pri odlive sedemstopäťdesiat ostrovov a ostrovčekov a pri prílive vyše sto. Sú rozosiate ako kamenná cesta a zarastené lesmi. Sú na nich malebné prístavy a cesty. Všade cesty: vedúce nad priepasťami, prekonávajúce zátoky a zálivy, sledujúce rozličné potoky v našich hlbokých lesoch – vízia Ameriky.

Tu ich predlžujú trajekty. A namiesto žralokov tu máme kosatky. V zime, na jar i na jeseň prší. Alebo je taká hustá hmla, že nedovidíš na pobrežie, ba ani na vrchovce jedlí, tým menej na zasnežené vrchy Cascades sto kilometrov na východ. Prší aj v lete, ale menej. V krajšom ročnom období prichádzajú turisti z celého sveta, aby sa pozreli na kosatky. Od skorého rána stoja celé hodiny v radoch na cestách k prístavisku trajektov, obsadzujú hotely *bed and breakfast* na súostroví, priveľa popíjajú, narobia tisíce fotografií, ktoré potom vymažú alebo zabudnú v pamäti počítačov, desiatky plachetníc a jacht zakotvia v prístave. A celé toto letné hmýrenie vyvolali tri filmy: *Zachráňte Willyho 1*, *Zachráňte Willyho 2* a *Zachráňte Willyho 3*. Sčasti ich nakrúcali na ostrovoch a vďaka nim sa kosatky stali také populárne, že každý prichádzajúci hlupák si želá len jedno: zazrieť aspoň jednu, skôr ako sa vráti domov.

No keď turisti odídu, na Glass Island sa vráti pokoj. A promiskuita... Tu sa všetci poznajú. Sme tu doma. To je jedna zo zvláštností nášho ostrova: na rozdiel od Seattlu, Vancouvru či dokonca Bellinghamu, ľudia sa tu nezamykajú, keď idú na nákup, ba niekedy ani v noci. Pravdaže, luxusné letné rezidencie Eagle Cliff a Smugglers Cove v najmalebnejších zákutiach ostrova, ktoré sú zatvorené sedem mesiacov z dvanástich, sú chránené o čosi lepšie, ale nie oveľa. Treba povedať, že náš ostrov je čosi ako prírodná pevnosť. Na začiatok spomeňme, že

nie je tak ľahko prístupný: z Anacortes treba ísť dobrú hodinu trajektom do East Harboru a odtiaľ vedie zo desať ciest a iných zjazdných tratí zakázaných chodcom, kde sú vstupy chránené zhrdzavenými reťazami a závorami, kde si možno prečítať SÚKROMNÝ MAJETOK. Napokon tu nie je ani veľa miest, kde by mohla loď pristáť. A ďalej je tu zakázané táboriť, sú tu len dva hotely a v peknom ročnom období spí väčšina turistov u domácich obyvateľov.

Ako som už povedal, všetci sa tu poznajú. Ľudia tu nemajú tajomstvá. Alebo si ich musia skryť hlboko vo svojom vnútri.

Taký je Glass Island. Aspoň som tomu veril.

Rozostavujem kulisý, lebo je to dôležité. No nie je to môj domov. Ozajstný. Taký domov nemám: s matkami som veľa cestoval, veľa sa sťahoval. Do veľkých miest ako Baltimore alebo na také ťažko prístupné miesta ako Marathon na Floride, Port Oxford v Oregone a Stowe vo Vermonte. Akoby sme pred niečím utekali. A utekali sme. Otázka je pred čím. Dodnes som od svojich dvoch matiek nedostal inú odpoveď ako nadnesené zapieranie: „Ale, Henry, kde na to chodíš? Páčia sa nám malebné miesta, to je všetko!“ Dokonca sa nám stalo, že sme sa náhlivo sťahovali neskoro v noci. „Henry! Rýchlo! Obleč sa!“ Vtedy som mal deväť rokov. Nezabudol som na to, hoci si to myslia. Osem mesiacov sme bývali v Odesse v Texase. O mesiac sme sa presťahovali na Glass Island.

Inak povedané, na druhý koniec krajiny (pozrite si mapu). Sme tu už osem rokov. A to je podľa mňa rekord.

Mám rád svoje mamy. Volajú sa Liv a France – ako Francúzsko. Mám ich rád. Naozaj a veľmi.

Niekedy sa mi však zdá, že sa voči mne správajú tak trochu... *ochranársky*. Napríklad mám prísne zakázané dať svoju fotku na Facebook alebo na inú sociálnu sieť, zoznamku či súkromný blog. Vidí sa vám to čudné? Aj mne. Povedal som im to. A ich odpoveď? „Henry, ty nechápeš, že čo raz dáš na internet, zostane tam na večnosť, a že výraz *súkromný život* pre tých ľudí neexistuje? Kašľu na váš súkromný život. Ba čo horšie: mienia na ňom zarábať. Surfovať na internete je ako celý deň sa prechádzať nahý v sklenom dome. Chápeš, čo tým chcem povedať? Keď budeš dospelý a raz budeš chcieť dať preč všetky tie vecičky, za ktoré sa budeš hanbiť, vieš, čo ti odpovedia? *Lutujeme, človeče: na to si mal myslieť skôr...*“ (Liv.)

„Navyše ti sľubujú, že budú chrániť tvoje súkromie, no keď ich vláda požiadala, aby získavali dôverné informácie, tí špinavci sa nerozpakovali, sotva protestovali.“ (Opäť Liv.)

(France, posunkami:) *Nijaké fotky ani video, jasné?*

Poznačil som si do zošita nové slovo: „rozpakovať sa“. (Snívam o tom, že budem spisovateľom, filmárom alebo hudobníkom – ešte neviem. V každom prípade umelcom so všetkým, čo toto slovo dnes znamená.)

Rovnaké to bolo s fotením v škole: v ten deň mi Liv a France povedali, aby som zostal doma. Aspoň odvtedy, ako sa to začalo opakovať, lebo kdesi v starej škatuli máme staré albumy zo základnej školy. Prečo som sa to nikdy nechcel vyzvedieť? Pokúšal som sa, môžete mi veriť. Aj keď len *trošku*. Nakoniec *nie veľmi*. Nie *úplne*.

Myslím si, že som sa bál odpovede...

A potom tu je jeden sen. Mávam ho často. Vlastne nie často, ale každú noc alebo takmer každú. Tak ako minulú. Keď som zaspal, na mori hrmelo. Vždy to je ten istý sen. Spiace predmestie, celé rodiny mätajú znepokojujúce predstavy. Na kraji postele sedí pri mne matka, vidím, že sa bojí. Koľko tak môžem mať – tri roky? Možno menej... A keďže mama sa bojí, ja sa bojím dvakrát viac. V tom sne to však nie je ani mama Liv, ani France – je to iná mama. Krásna ako deň. No vystrašená, veľmi vystrašená. *Henry, buď ticho, on je tam*, vraví mi. Neodvážim sa spýtať, o kom to hovorí, no spôsob, akým vyslovuje to *on*, ma desí a bojazlivo sa schovám pod prikrývku. Mama vstane a cez okno sa pozrie dolu na ulicu. Čo vidí? Pravdepodobne nič. Okrem priečelí ponorených do tmy a áut zaparkovaných na ceste a pozdĺž chodníkov, driemajúcich so zhasnutými svetlami, no inak *živých*. Potom sa vracia ku mne, bledá, ale usmievavá, pohladká mi vlasy: *Je to v poriadku, nikto tam nie je, budeš túto noc spať s mamou?* Táto otázka mi odstráni z hrude obrovskú ťarchu hrôzy a odhodlane prikývnem.

Je to príjemná, veľmi príjemná letná noc – no kazí ju znepokojujúca otupenosť.

Vráťme sa k mojim mamám: mám ich nadovšetko rád. Myslím si, že vďaka nim som dostal to najlepšie možné vzdelanie – a to nehovorím len o nadobudnutí schopností. Ak mám aj nejaké nedostatky, im to nemožno pripisovať. Idem vám teda o nich povedať: Liv je malá, impulzívna, tmavšia a územčistá – France je väčšia, svetlejšia, jemnejšia, pokojnejšia: ako letný večer strávený obdivovaním zapadajúceho slnka nad úžinou Juan de Fuca alebo ako *adagietto* z Mahlerovej 5. symfónie. Nie sú to moje *skutočné* matky: som adoptované dieťa. (Na školskom dvore na mňa Shane Cuzick pokrikuje: „Héj, Einstein, ktorá je tvoj otec?“ Nato sa zarehocú jeho verní spojenci Paulie a Ryan, ktorí už zažili vylúčenie – Paulie na päť dní a Ryan na štvrtrok. Shane sa už ocitol v kancelárii šerifa Kruegera a hrozilo mu vyhostenie, keď dolámaval Malcolmovi ruku.)

V období od deväť do trinásť rokov som bol námesačný.

V noci ma nachádzali v obývačke, ako tam zmätene stojím v pyžame, cez okná svieti mesiac, ako chlapec v *Blízkyh stretnutiach tretieho druhu*.

Raz ma dokonca Liv našla za domom, bosého v mokrej tráve pred otvoreným prístreškom, kde som zažal svetlo a fascinovane naň hľadel ako nočný motýľ. Po tejto

príhode zamkynali dvere aj okná, keď som zaspal, a na kľučku mi zavesili zvonček. Až do štrnástich som ešte mal zopár takýchto udalostí, no potom to náhle prestalo. Mama Liv ma volala „môj malý pochodujúci námesačník“. Našťastie, tá prezývka časom zmizla.

Lekár povedal, že to pochádza z našich častých sťahovaní. Že sa v spánku vraciam a podľa neho hľadám niekdajší dom – *svoj prvý domov* – a terazší nespoznávam. Myslím si, že to povedal len tak a že v skutočnosti o tom nič nevedel. Že koncom detstva prichádza vek, keď antény, ktorými prenikáme do tajomstiev sveta, fungujú oveľa lepšie a silnejšie ako u dospelých: až dovtedy, kým puberta, hormóny, racionalizmus dospelých a vzdelávací systém definitívne neotupia náš zmysel pre všetko zázračné a krásne.

Keď si v pamäti otvorím knihu svojho detstva, na jej stránkach nachádzam neuveriteľné bohatstvá: ako som raz vystúpil zo školského autobusu a pes Stubbsovcov mi odtrhol kus nohavíc – lebo som sa mu odrazu zne páčil pre akýsi čudný dôvod, usadený v jeho malom psom rozumčeku; strieľanie potkanov karabínou na stlačený vzduch na smetisku v Cowan Point – na hore odpadkov, špinavých plesnivých matracov, obalov od cukríkov marschmallows Swiss Miss, škatúľ od Quinoa Flakes, zvyškov jedla, ohryzených od myší, to všetko sa ťahalo pomedzi husté kríky ostružín až k malému potoku Cowan Creek ako taký Everest hovien; vidím matku

Jimmyho Lombardiho oslnivej krásy, v lete vždy s dvoma rozopnutými gombíkmi na blúzke; aj starého Terrencea, ktorý nenávidel deti a vo dne v noci mal spustené rolety, a keď sme prechádzali popri jeho dome, vymýšľali sme si množstvo strašných príbehov, čo sa za jeho múrmi odohrali: unesené deti, žena štyridsať rokov priviazaná na kreslo, tajné schôdzky gangstrov tretieho veku – ak si to vôbec viete predstaviť, vlastne mimozemšťanov, ktorí si, neviem prečo, vybrali za svojho vodcu pri dobývaní Zeme práve toho odporného starca.

A potom prišiel koniec školy a zasa prázdniny. Na našom ostrove boli júl a august viac ako kdekoľvek inde synonymom slávností, zmrzlín, turistov, hudby, predstavení, bicyklovania, plachiet plieskajúcich vo vetre, smiechu, vzrušenia, novostí a – *dobrodružstva*... Sezóna sa začínala 4. júla sprievodom vozov, jasajúcim davom, petardami a strapcami farebných balónov na priečeliach. Desaťročnému chlapcovi sa leto zdalo také zázračne dlhé ako plavba Atlantikom koncom 15. storočia a začiatok školského roka skoro taký vzdialený ako Východná India pre Krištofa Kolumba.

Taký bol náš ostrov v očiach dieťaťa: najkrajší, najnezvyčajnejší, nejnenahraditeľnejší. A ako čerešničku na torte som si želal jediné: prežiť celý svoj život na tom istom mieste. No ak sa dieťaťu páči hocikde, v šestnástich to už je inak. Teraz sa mi tento ostrov so svojimi dlhými upršanými mesiacmi a priveľmi krátkym letom,

so svojím izolovaním a odchodmi trajektov, aby ste sa dostali na pevninu, zdá tým, čím aj je: väzením.

Ako som už povedal, snívam o tom, že sa stanem spisovateľom.

Alebo filmárom.

Nech vás neprekvapí môj jazyk: som len normálne vzdelaný mladý muž, akí by mali byť všetci v mojom veku, čiže nie taký zaostalý ako tí kreténi z lýcea, ktorí sa pustili do Walta Whitmana, keď od nich profesor literatúry chcel, aby sa vyjadrili k jeho zbierke básní *Steblá trávy*. Na vložených tweetoch tomu veľkému mužovi adresovali komplimenty ako „vymletý bastard“, „básnik pre buzíkov“. Okrem toho (čo je dôkaz mojej normálnosti) mám rád horory a Nirvanu. Steny mojej izby mám polepené posterami filmov *Texaský masaker motorovou pílou*, *Hellraiser*, *Evil Dead 2* (*Smrteľné zlo 2*), *Hostel* a dokonca *Drakula* režiséra Toda Browninga. „Je vždy také príjemné vojsť do tvojej izby, Henry: akoby sme vošli do múzea hororu.“ (Liv) A každý rok si s Charliem zájdeme na Experience Music Project v Seattli, kde sa narodil Kurt Cobain z Nirvany, len aby sme si pozeli interaktívnu galériu venovanú tejto skvelej skupine z Aberdeenu.

Môj obľúbený text? *The Turn of the Screw* od Henryho Jamesa.

Najobľúbenejší hororový film? *Exorcista* (aj *Satan* a *Kruh*).

Najobľúbenejší album? *In Utero* od Nirvany.

Na druhý deň po tej smutnej škriepke na trajekte som sa zobudil neskoro. Zdola som zachytil Livin krik:

– Henry! Henry! Vieš, koľko je hodín?

Rýchlo som sa osprchoval, schytil som prvé, čo mi prišlo pod ruku, a hodil som to na seba, vzal som matiku a biológiu a zbehol som dolu.

Ešte na schodoch som si pozrel telefón a znova mi zovrelo srdce.

Nijaké správy.

Je 7:02 ráno. Vedel som, že je už dávno hore: Naomi bola ranné vtáča. No vedel som aj to, že odteraz nemám nádej.

V to ráno na mňa v kuchyni čakala mama France, zimomrivo sa chúlila do flanelového župana, v ruke držala pariacu sa šálku kávy. Na okná sa lepila hustá hmľa. Keď som zišiel zo schodov, pred tvár som si priložil otvorenú ruku, palcom som sa dotkol brady:

Mama.

Usmiala sa a priložila k sebe päste.

Je chladno.

Odpovedal som, ale nie nahlas. Mama France je hluchonemá, no vie čítať z pier. Každé ráno spojila ukazovák a prostredník, oddelila ich a žmurkla:

Vajcia?

Naznačil som jej, že nie, a náhlivo som vypil kávu. Potom som zamieril k dverám a na chrbte som cítil jej pohľad. Z obývačky som začul hlasy, medzi nimi aj Livin.

Bolo odtiaľ cítiť praženicu, opekanú slaninu, chlieb vo vajíčku s brusnicami a kávu. Mimo sezóny sme mali hostí z Európy, ktorí v ten deň odchádzali do Britskej Kolumbie. Našu adresu zrejme našli na internete: Liv a France ponúkajú *bed and breakfast*. Pôvodne moje mamy určite nezamýšľali ponúkať *bed and breakfast*, aspoň súdiac podľa ich búrlivých diskusií, čo som si niekedy všimol (Liv zvýšila hlas a France veľmi rýchlo mávala rukami všetkými smermi). Liv dlho dúfala, že sa stane violončelistkou v symfonickom orchestri v Seattli alebo že ako mladá umelkyňa získa cenu Beatrice Hermannovej, ktorú každý rok udeľuje americká Tacoma Philharmonic. Liv je vynikajúca interpretka (jej prvou obdivovateľkou je France, zbožňuje *hladiet* na ňu, ako hrá, fascinovane ako mačka dlhé minúty pozoruje pohyby sláčka), no je priveľmi náladová a už aj trochu staršia na také ocenenie. France pracuje v Redmonde pre známu medzinárodnú firmu v oblasti mikro-informatiky, ktorá má porozumenie pre hendikep; niekedy tam zostáva aj vyše týždňa. No cez prázdniny a víkendy pomáha Liv s domom. Zariadili ho starými lodnými kuframi, veľkými hlbokými posteľami, lanovými a bavlnenými plachtami, vecami z blších trhov, kvetmi, papradinami, kobercami, knihami a lapačmi snov. Dom je vlastne typická chata pri severozápadnom Pacifiku s cédrovými šindľami, rohovými oknami a terasou s očarujúcim výhľadom na záliv a hory. Po svahu dolu k pontónu, najprv pevnému,

potom odstrániteľnému, vedú cesty vydláždené doskami a na vode sa hojdá motorový čln. Podľa mňa by dom určite potreboval vymaľovať, strecha je zelená od machu, farba sa odlupuje, v žlaboch je plno lístia, soľ rozožiera okenné rámy a na svahu je priveľa černicových kríkov a stromčekov, ale inak tu je dobre a vnútri je pohodlne a útulne ako v hniezde.

Taký bol život na Glass Islande: čosi také milé a pokojné, zbavené náhlenia ako pohľad na tichý sláčik. Na jeden kmeň ktosi vyryl:

STRATENÝ RAJ

Neviem, kto to bol, možno jeden z tých turistov, čo sa tu každý rok nadchýňajú výhľadom a chvíľu snívajú o tom, že zanechajú svoj byt v meste, svoj stresujúci život, ovládaný technikou, a preteky s časom a že sa tu usadia. Je to vhodný záver príbehu, čo bude nasledovať. Lebo vtedy som to ešte nevedel, no mal som sa dozvedieť, že raje sú stvorené na to, aby boli stratené.

A že celá genéza sa začína zločinom.

3.

Kráľovstvo

Na tejto planéte žije k dnešnému dňu 7 212 913 603 obyvateľov. Každý deň sa na Zemi narodí 422 000 detí.

Priemerne 170 000 ľudí zomrie, čo je vyše 12 miliónov za mesiac a 154 miliónov za rok. (Ak sa nazdávate, že váš život, váš malý osobný život, vaše ego a všetko, čo je s tým spojené, je nejako dôležité, pridajte si to k tým číslam, a ak veríte v Boha, nuž tak si povedzte, že ho pravdepodobne zamestnáva priveľa spisov naraz a že tam hore nemá dostatočný rozpočet.)

K tomu dňu bolo prihlásených 6,8 miliardy mobilných telefónov a 2,8 miliardy prístupov na internet.

No Charlie je len jeden.

Charlie je môj najlepší priateľ.

Charlie je niečo špeciálne a nepochybne to je výnimočná ľudská bytosť.

**Niekoľko základných informácií
omojom priateľovi Charlie:**

Charlie vždy mešká. Charlie je panic. Charlie je zakomplexovaný svojím vzhľadom. Charlie nosí košeľe zapnuté pri krku. Charlie je posadnutý sexom. Zbožňuje oplzlé historky (my ich voláme riťkové). Charlie je cynický chlapec. Bezočivý. A smiešny. Veľmi, veľmi smiešny... No v skutočnosti, a to je najdôležitejšie, keď máte šesťnásť, nejde tak o to, aby ste takí boli, ale aby ste tak vyzerali. A Charlie sa tvári ako cynik, tvári sa ako bezočivec. V skutočnosti je Charlie ako maslo: Charlie je ten najlepší priateľ, o akom sa dá len snívať.

V to ráno 23. októbra som potlačil dvere na obchode jeho rodičov: Ken's Store & Grille hore na Main Street („Potraviny, benzín & diesel, nápoje, videá“, hlásal veľký nápis na priečelí okolo maľby vyblednutého päťstažníka a historického dátumu „od 1904“). Vnútri bolo ešte napísané: *raňajky & burritos, čerstvé sendviče, voľné wifi, fantasický obchod, delikatesy, extra jemný gril, friendly bar...* V to jesenné ráno sa za oknami tlačila noc a hmľa, v tom vlhku bol cítiť prílív, ryby a naftu, tak ako vo všetkých prístavoch na svete. Bolo tam počuť aj zvuky:

neprestajné klinkanie sťažňov v prístave,

hrdzavý zvuk vývesného štítu na obchode, čo sa hoj-
dal vo vetre,

škriekanie čajok poletujúcich v hmle,
zavýjanie samého vetra, čo silnelo a slablo, silnelo
a slablo,
temné, vzdialené a tajomné hučanie mora,
bafkanie motora neviditeľnej lode, odchádzajúcej
z prístavu...

Vnútri bolo ticho – okrem vrzgania pokazeného ne-
ónu a slabého bzučania radu mrazničiek vpravo, kým ja
som zamieril k automatu vľavo.

Potom zacengali mince, čo som vhodil do automatu.
Charlie tam už mal byť. Kde je?

Na osvetlenej sklenej stene automatu sa odrážala moja
bledá, znepokojená, strhaná tvár. Ukázala sa čokoládová
tyčinka a vtom sa za mnou ozvala hudba. Vyskočil som,
akoby sa podlaha zmenila na trampolínu. Ostrá, útočná
hudba: AC/DC, *The Razors Edge*. Obrátil som sa a stuhol
som od hrôzy, ako sa hovorí v románoch Stephena Kinga
či Lovecrafta. Asi na štyri metre odo mňa trčali spoza
radu mrazničiek Charlieho nohy. Ležali na zemi nehyb-
ne, trochu od seba. V pozícii 10 hodín 10 minút. Spoznal
som hudbu z jeho mobilu: musel ho mať vo vrecku. Vši-
mol som si jeho tenisky Nike Air Jordan.

– Charlie! – skríkol som.

Rozbehol som sa k nemu. Hudba zmlkla a nastalo ti-
cho, také husté ako hráškové pyrė. Charlie sa nehýbal.
Ako som bežal popri mrazničkách, vravel som si, že
zamdlel alebo že je možno mŕtvy.

– CHARLIE!

– Dopekla, Henry, nemusel by si sa tváriť tak hrozne!

Naozaj tam ležal na zemi. Úplne živý... V skutočnosti mal svoju veľkú hlavu medzi nohami manekýna, oblečeného v najnovšom letnom modeli, ako to nazývajú (nechápal som, prečo ho ešte nenahradilo zimné oblečenie), a pohľad upieral na miesto zakryté kúskom modrej látky.

– Vidiš, na čo sa koncentrujem?

– Čo blázniš?

– Naozaj? Pokúšam sa predstaviť si to s nejakou kočkou...

– Čože?

– Aká kočka by to bola, čo povieš?

– Doriti, Charlie!

Vstal, oprášil si ruky, zívot, pretiahol sa.

– Čože? Nehovor mi, že si niečo také nikdy nevidel...
(*Ach, nie, Charlie, prosím, dnes nie...*)

– Zakazujem ti...

Zdvihol ruky, že sa poddáva, zhrnul si prameň vlasov za ľavé ucho. Charlie má vlasy rovné a čierne ako havranie perá a uprostred rozdelené pútcom. Keďže sú tak trochu dlhé, ustavične si ich strká za uši.

– OK. OK. Nechajme to. – Spoza pultu s pokladnicou si vzal plecniak a čierny Zero skateboard so smrťou, potom sa pozrel, kto mu volal, a mne znovu stiahlo žalúdok, keď som si pomyslel na svoj mobil – zúfalo tichý.

– Doriti, zasa reklama... Vieš čo, Henry? Občas by si to mal nechať tak, trochu sa uvoľniť. – Ospanlivo sa na mňa pozrel, tak ako každé ráno.

Vyšli sme z obchodu a pohltila nás ranná októbrová tma, hmla a pach mora.

– Mal by si prestať s tým obchytkávaním, – povedal som mu a zamieril som k autu.

– To iste, – odsekol mi a zatvoril dvere na obchode. – Niekedy ho mám nafúknutý ako artičoku, toľko ho fidlujem! Keby bola masturbácia olympijská disciplína, mal by som zlatú medailu! Som Usain Bolt v onanovaní!

Takmer reval a ja som sa znepokojene pozrel k oknám rodičov za obchodom, ktorí by za nič na svete nevynechali nedeľnú omšu a neochvejne verili, že tento svet bol stvorený za sedem dní. No aj tak som cítil, že to len predstiera – ako tí komici, čo musia aj po smútku či rozchode zahrať show. To bol Charlie. A bol to môj najlepší priateľ.

Na tento ostrov som prišiel pred siedmimi rokmi, teda keď som mal deväť rokov. No Charlie, Naomi, Johnny a Kayla tam bývali oveľa dlhšie, určite odvždy. Je to ich kráľovstvo – a odkedy ma prijali medzi seba, aj moje. Ako hovorí Henry Miller, všetko, čo sa neodohráva na ulici, je falošné, pomýlené, *literatúra*. A ulica patrila nám. Takmer. Boli tam aj Shane, Paulie a Ryan – tí traja ničomníci – a zopár ďalších darebákov zo súostrovia. No bez nich sme boli králi celého sveta.

Naše kráľovstvo sa rozprestieralo od najmensej záto-
ky, obkolesenej lesmi, až po South Beach, najdlhšiu pláž
ostrova na juhu, ktorá je oproti Prielivu Juan de Fuca,
vedúceho do Tichého oceána, a ktorú prizdobujú hory
naplaveného dreva: kilometre morom vyvrhnutých kme-
ňov svetlej smotanovej farby tých najnovších až po po-
polovo sivú tých najstarších. Naše kráľovstvo sa rozpre-
stieralo aj na Main Street – odhora, kde sa nachádzajú
bejzbalové, futbalové a basketbalové ihriská a katolícky
Kostol sv. Františka, až po prístavisko trajektov pri ma-
lom obchodnom stredisku na pilótach, kde je zas nejaký
butik so suvenírmi a s oblečením, označkoványm „Glass
Island“, Blue Water Ice Cream Fish Bar a čínska reštau-
rácia. Boli tam stopy po odlive, ako deti sme sa tam člap-
kali v piesku medzi bublajúcimi mušľami, zašli sme až
po čarovný les v Crippen Parku s ošľahanými stromami
fantastických tvarov.

Kraľovali sme aj na susedných ostrovoch, medzi kto-
rými sme sa v lete plavili v pestrofarebných kajakoch.
Boli to len skaliská zježené jedľami, malé zátoky ligo-
tajúce sa na slnku, rozsiahlejšie, ale neobývané územia.
Chodníky, vytvorené medzi vysokými papraďami a krík-
mi, viedli k zátokám, ktoré turisti nepoznali.

Bolo to naše kráľovstvo a my sme boli tí najlepší pria-
telia na svete, neodlučiteľní, spojení ako prsty na ruke.

Medzi Charliem, Johnnym, Naomi, Kaylou a mnou
to bolo na život a na smrť. Aspoň sme si to v tom čase

mysleli. Ako som povedal, všetci okrem mňa vyrastali na tom kúsku zeme, obkolesenom vodou. Vzniklo tam akési zvláštne spojivo – na polceste medzi čistým jednoduchým priateľstvom a niečím hlbším, živelným.

Mystickejším.

Ako u zvierat, čo žijú vo svorke.

Keď sme mali dvanásť – trinásť rokov, pravidelne sme liezli na najvyšší svah ostrova, Hood Cliff, na konci ktorého hučí dolu príboj. Každý z nás sa spúšťal dolu cúvajúc, chrbtom obrátený k priepasti, so zatvorenými očami a s rukami natiahnutými pred seba. Ostatní stáli na okraji priepasti, držali sa za ruky a vytvárali tak ľudskú reťaz. To jediné vás chránilo pred pádom, ktorý by sa nevyhnutne skončil dolámaním dvesto dvanástich ľudských kostí na skalách. Keď ste za chrbtom pocítili ruky, zastali ste. Do uší vám hučal vietor, srdce vám šlo vyskočiť z hrude. More bolo do nedohľadna posiate ostrovmi. Vo vzdialenosti asi sto kilometrov sa dvíhali hory. Zomierali sme od strachu.

Mali sme aj čosi iné, čo sa nazývalo *krst*.

Vlastne to bolo akési zasvätenie. Hoci vtedy sme ešte nepoznali zmysel toho slova. No tam, hlboko v lese, nás posvätný charakter tej ceremónie inštinktívne poznačil.

Keď ma *krstili*, plakal som. Mal som trinásť rokov, to nie je veľa. Plakal som, lebo som vedel, že týmto činom mi odhaľujú tú najtajnejšiu súčasť svojho spojenia. Podávali mi najväčší dôkaz dôvery a lásky, aký kedy ukázali

cudzincovi. Vyrastali spolu, boli ako stádo zvierat alebo nejaké spoločenstvo hmyzu. A týmto rituálom ma prijali do svojho kruhu. Navždy.

Sám obrad nevyzeral dajako zvláštne. V ten deň kráčali predou mnou po lesnom chodníku k rieke. Potom na brehu mi zaviazali oči.

– Vyzleč sa, – povedali všetci naraz.

– Čože?

– Vyzleč sa, – nežne opakovala Naomi.

– Neboj sa, Henry, – ozvala sa Kayla. – Nebudeme sa ti vysmievať.

– A nikto to nefilmuje, – pridala sa Charlie. – Máš moje slovo.

Poslúchol som.

– Aj slipy.

Váhal som, potom som si ich stiahol. Ruky sa mi triasli.

– Vojdi do vody.

Urobil som, o čo ma žiadali. Tackal som sa a nešikovne som sa kĺzal po hladkých a nerovných kamienkoch na dne, po členky som sa ocitol v ľadovej vode. Chlpy na rukách aj nohách sa mi zježili ako piliny na magnete. Bol som rozrušený, cítil som sa smiešne. Roky ma nikto nevidel nahého, ani Liv a France nie. Penis sa mi od chladu a hanby scvrkol.

– Choď ešte ďalej.

Postúpil som na miesto, kde bol veľmi slabý prúd, voda tam stála a nebola taká studená, ba dokonca bola teplá. Kožu mi pohladila vlažná voda, bol som v nej až po pupok.

Ktosi mi stiahol pásku z očí. Boli tam aj oni. Utvorili okolo mňa kruh.

Postupne sa každý z nich priblížil ku mne.

Môj blížny, môj brat, povedal Johnny a objal ma.

Môj blížny, môj brat, povedal Charlie a objal ma.

Môj blížny, môj brat, povedala Kayla a objala ma.

Môj blížny, môj brat, povedala Naomi a objala ma.

Každé to objatie bolo čisté a nevinné, to je jasné.

Napriek tomu som sa v ten deň do nej zaľúbil. Keď som ju videl nahú v tej čistej vode, uprostred leta a v hlbokom lese. Keď som na sebe pocítil jej hladkú, hodvábnu pleť, ochladenú vodou z rieky, no zohriatu slnečnými lúčmi, keď mi jej mokré vlasy máčali plec a keď mi na hrudi bilo jej srdce, ľahučko ako vtáčik, keď sa ma dotýkali jej malé prsia ako dva púčiky. Keď som ju videl plávať, potom sa zohnúť a žmýkať si z čiernych vlasov v prúdoch vody, s jej tmavým, ametystovým a žiarivým pohľadom, upretým na mňa.

– Teraz si jeden z nás, – povedal Johnny, ako vychádzal z rieky a sušil sa. – Už si pokrstený.

V ten deň sa dokonca ani Charlie nepokúsil o hlúpy vtip, hoci si zvyčajne neodpustí uťahovať si zo svätuškárov v East Harbore. Nikdy som ho nevidel takého vážneho. Usmial sa na mňa. A tak ako som sa zaľúbil do Naomi, cítil som, že naše priateľstvo je čosi viac ako vzťahy v celej skupine.

Hoci sa to zdá čudné, skamarátili sme sa pri jednom pohrebe. Charlie, Johnny a ja. Už predtým sme sa stretli v meste, na pláži aj v škole, no v ich očiach som bol cudzinec: prišiel som tam, na koniec sveta, vychovávaný dvoma matkami lesbičkami – jednoducho kreatúra na polceste medzi chlapcom a mimozemšťanom...

Všetko sa zmenilo v deň pohrebu Jareda Larkina, či skôr potom na kare u Larkinovcov. Jared mal dvanásť rokov ako my. Spáchal samovraždu.

Ani jeho som vlastne nepoznal. Bol v našej triede, ale ničím nevzbudzoval pozornosť: priemerný žiak, tichý, krehký, telesne drobnejší – dievčatá si ho nevšímali. V orchestri na lýceu hral na trúbke. Nikdy nepatril k tým, ktorých by si vybrali, keď sa zostavovalo športové družstvo, skôr naopak. Patril k tým, ktorí ešte čakali, že si ich vyberú, hoci bola lavička takmer prázdna, a na ktorých sa arogantní vedúci družstiev mračili a vzdychali: „Ach, nie, len toho nie! To nie je spravodlivé, už máme v družstve Finka!“ Večer sa vracal rovno domov a s nikým nehovoril.

Neskôr sme sa dozvedeli, že Jared mal depresie. Keď som sa vtedy spýtal mamy Liv, čo to znamená, odpovedala mi: „Henry, je to ochorenie ducha, duševná choroba – odoberie ti chuť na rôzne veci, chuť do života...“ Spomínam si, že som chcel vedieť, či to je nákazlivé. Jared sa už o to raz pokúsil, no ako sa zdá, otec ho včas zbadal, ako nehybne stojí vo svetle mesiaca na konci pontóna, akoby

zhypnotizovaný nekonečným oceánom, čo sa pred ním ligotal, a potom sa ponoril s rukami pritisnutými k telu. Otec sa rozbehol a tiež sa ponoril. Vtedy ho v poslednej chvíli zachránil. Muselo ho to úplne vydesiť – tá istota, že boj je vopred prehraný. Predstavte si, že by ste mali syna, malého chlapca, milovali by ste ho, a nevedeli by ste, ako ho ochrániť pred tieňmi, čo okolo neho číhajú...

Druhý pokus bol úspešný.

Podľa Bree Westhersbyovej, jeho jedinej kamarátky, vyčkal na posteli, kým jeho rodičia budú tuho spať, potom vyliezol oknom a pokojne kráčal na koniec pontónu. No čo o tom ona môže vedieť? Ak to tak bolo, tak sa ani nezastavil, šiel rovno k cieľu a *čľup!*

Spytujem sa, či niekde hlboko vo svojom vnútri nevnímal jasnejšie ako my náš svet, či lepšie ako my nechápal jeho márnosť a krutosť, či si skôr ako všetci ostatní neuvedomil, že sme svojím egoizmom odsúdení...

Po obrade na cintoríne nasledoval kar, bola tam celá Jaredova trieda. V jednej chvíli sa mi to zbridilo: tí najmladší vyzerali ako na nejakom predstavení, čierne kravaty ich škrtili; dospelí nevedeli, čo povedať – dvanásť-ročný chlapec spáchal samovraždu; Liv a France boli medzi niekoľkými zriedkavými osobami, čo stáli pri rodičoch. Musel som sa trochu nadýchnuť, a tak som vyšiel von a pomaly som obchádzal dom. Nemusíte mi veriť, no bol to takmer prvý jarný deň a takú jar, plnú kvetov, voňavého vánku a čistej oblohy, sme ešte nezažili.

Príroda sa po prežitej zime znovu prebúdza k životu a spýtal som sa sám seba, či by aj Larkin nebol prežil, keby bol vydržal ešte niekoľko dní. Viem, je to hlúpe, no mal som dvanásť rokov. Šiel som po bočnom chodníku medzi šindľovou stenou namaľovanou nažltlo a vysokým dreveným plotom. Na druhej strane vrčala kosačka. Zastal som a stuhol, keď som zbadal nehybnú hojdačku, ktorú už zrejme nikto nebude používať a zhrdzavie, ale najmä opustený bicykel, opretý o strom, a basketbalovú loptu – *Jaredov bicykel a lopta...* Chvíľu som na ne hľadel so slzami v očiach, potom som šiel ďalej. Na rohu sa nad žltou stenou dvíhala veľká lipa. Zastal som a vtom som za sebou začul hlasy:

– Úbohý Jared, – povedal prvý, zdalo sa mi, že to je chlapec z našej triedy.

– Keby sme boli vedeli, čo sa mu skrýva v hlave... – povedal druhý hlas. Tentoraz som rozoznal fufňavý hlas Charlesa Scolnicka z mojej triedy.

– Ako sme to mohli vedieť? – ozval sa dievčenský hlas. – S nikým sa nerozprával.

– Chceš povedať, že si ho nikto nevšímal, – zasiahol Charlie. – Akoby neexistoval...

Chvíľu bolo ticho, v tom jarnom vzduchu, premiešanom tieňmi aj slnkom, zavialo ku mne trochu cigaretového dymu, potom sa znovu ozval Charlie:

– Videli ste? Pearson vôbec neprišiel na pohreb...

– Možno nemá rád pohreby, – povedalo dievča.

– Ten poondiaty Pearson je naozaj blbec, to teda je, – odsekol Charlie.

Pearson bol náš profesor jazykov a ja som s Charlieom súhlasil: profesor bol konzervatívny, pompézny, sektársky, raz mi odporúčal, aby som čítal niečo iné ako Stephena Kinga. Vedel som, že Pearson vydal knihu: v školskej knižnici boli dva kusy, možno sa predali iba tie dva. Volalo sa to *Možno mestské fantómy zmiznú*. Som si istý, že to je citát z nejakého iného autora, pretože také individuum nie je schopné prísť na čo len najmenšiu originálnu myšlienku.

– Bastard, vedel som to, hneď ako som ho po prvý raz uvidel, – potvrdil prvý hlas.

– Čo si myslíte o Henrym Walkerovi? – spýtal sa odrazu Charles Scolnick.

Zadržal som dych a srdce sa mi splašene rozbúchalo.

– Vyzerá fajn, – povedal prvý hlas.

– *Je taký zarbi*, čudný, – dodal Charlie a mne až uši očerveneli.

– A prečo?

– Tento chlapec sa nikdy nepúšťa do reči, – pokračoval Charlie, – iba keď sa ho profesori spýtajú, no vždy odpovie správne, doriti. Má výborné známky, ale nepchá sa nikomu do zadku. Všimli ste si? Kašle na to, čo si myslia profáci.

– Je to mega trieda, – pridala sa prvý hlas a ja som sa od hrdosti nafúkol.

– Mne sa páči, – potvrdilo dievča a srdce mi začalo biť ešte rýchlejšie.

– Musíme ho osloviť, – povedal Charlie, – navrhnúť mu, aby šiel s nami, hoci len raz... aby sme zistili... Čo si o tom myslíte?

– To on má tie matky lesby? – chcel vedieť prvý hlas.

– A čo s tým? – spýtalo sa zarazene dievča.

Ticho.

– Ten Larkin... – pokračoval smutne Charlie. – Uvažujem nad tým, čo sa stalo... Čo o tom vieme? Keby bol mal Jared takých priateľov, akí sme my, možno by nebol býval taký sám, možno by sa to nebolo stalo, keby sa bol mal s kým porozprávať. (Chvíľu ticho.) Nie, vážne nechcem na tomto nakazenom ostrove ďalšiu samovraždu.

– Pozvi ho na svoje narodky o dva týždne, – navrholo dievča. – Potom uvidíš...

Počul som, že sa pohli, a rýchlo som zmizol. Takto som dostal za dva a pol roka prvé pozvanie na narodeniny.

– Máš rád túto hudbu?

Prúdila z reprákov ako kovová riava, divá bystrina chrapľavých výsmešných hlasov a ohnivé gitary.

– A čo to je?

– Nirvana.

Podal mi dva albumy, nijaké CD, ešte menej MP3, ale *vinyl*... Na prvej obálke bolo plávajúce bábätko,

usilujúce sa zachytiť na hladine bazéna bankovku, na druhej bolo vidieť sochu veľmi pôvabnej ženy s krídlami ako anjel – ibaže ste videli jej kosti, žily a najmä vnútornosti. Pokladal som to za neskutočne krásne.

– V izbe mám plagáty hororových filmov, – povedal som.

Sedeli sme na konci pohovky pri reprákoch, bolo tam menej ľudí, ako som si predstavoval na jeho narodeninách, asi šesť chlapcov a dve dievčatá.

– Na stenách?

– Yes.

– Akých filmov?

Vymenoval som tak zo pätnásť. Videl som, ako sa mu rozžiarili oči.

– Tolko? Doriti! A sú veľké?

– Mám aj takéto... – rozťahal som ruky.

– Aké ďalšie filmy?

– Staré veci: *Dracula*, *Frankenstein*, *Hellraiser*, *Candyman*...

– Tie dva posledné nepoznám... no vyzerá to fakt cool. Máš ich na stenách? Všade? Vážne? Dopekla!

– Aj na dverách.

– Uáu! To musí byť fakt bomba! Plagáty *Saw* a *Hostel*... Mama by ma zabila, keby som si to dal do izby! Uf... tvoje *mamy* sú naozaj cool, vieš to? Uáu! Povedz... mohol by som si to pozrieť? Myslím tvoju izbu. Nie matky... Nemáš nič proti? Naozaj by som to rád videl.

– Sedí vec.

– Super. Keby som bol vedel, že v East Harbore máme celé múzeum hororov, bol by som ťa pozval skôr!

Smial sa. Aj ja. Tak sa to začalo.

– Máš správy o Naomi? – spýtal sa ma v aute.

Naznačil som, že nie.

– Ani ja.

Schádzali sme po Main Street, ktorá sa sotva prebúdza-
la, a obaja sme mlčali. Keď sme sa blížili k prístavu, zabo-
čil som vpravo do prvej ulice na parkovisko k trajektom.

Každé ráno sme my, rôzni obyvatelia ostrova, pozoro-
vali rovnaký rituál. Chystali sme sa nastúpiť na trajekt.
Skôr ako sa vo vchode do prístavu ukázala zavalitá silue-
ta tohto morského pitbula. Vojde sa doň len stoštyridsať
vozidiel a nikto nemá chuť čakať na nasledujúci. Tí, čo
bývajú blízko pri pobreží, si dokonca nechávajú kľúče na
volante a odskočia si domov dokončiť raňajky.

Nebola tam...

Keď som prišiel na parkovisko, nevdojak som si vši-
mol niekoľko vecí zároveň, zvyčajných aj nezvyčajných:

- 1) zo školského autobusu vystupovali študenti s plec-
niakmi na chrbtoch a mierili k lávke pre chodcov, pri-
tom hlučne džavotali ako každé ráno;
- 2) otec Malcolma Barringera, známy opilec, sa tak ako
každé ráno chystal na obchôdzku vo svojej žltej veste;

3) vysoký sivovlasý chlap oblečený v čiernom vhadzoval mincu do automatu na noviny pred Blue Water Ice Cream Fish Bar („Zavolajte a získajte svoju objednávku Blue Water, 425-347-9823!“), potom sa vrátil k svojmu autu Crown Victoria sivej metalízy s novinami *Times a Islands' Sounder* v ruke. Nebol to nikto známy, no tento týždeň som ho tam v rovnakom čase videl už tretí raz.

4) Naomi na parkovisku nebola.

Kayla a Johnny tam však už boli, v starom hrdzavom pick-upe GMC, kým vysvietený trajekt, prichádzajúci z pevniny, chrľil z útrob prúd bledých svetiel z reflektorov áut a tri rady iných áut čakali, že ich nahradia. Väčšina ich majiteľov z nich odišla a šli si vypiť kávu, no teraz sa vracali za volanty s hrnčekmi v rukách a štartovali. Hmla sa nezdvihla, tmavá obloha len začínala blednúť, kopce okolo zálivu so svahmi porastenými jedľami sa dali len tušiť.

Kde bola Naomi?

Mozog mi začal pracovať na plné obrátky. Mala tajné rande s Natom Hardingom, svojím profákom dramatického umenia, štyridsiatnikom, ktorý sa pekne obliekal a vraj mal niečo takmer so všetkými schopnejšími bábami v triede. Alebo sa stala milenkou ženatého muža – možno Matta Brooksa, rybára, chvastúňa, záletníka a bitkára, o ktorom každý či takmer každý na ostrove vedel, že sa vyspal so ženou lekárniky, hoci v lekárni pracovala

práve ona a mala vyššie diplomy ako jej manžel. Ba ešte horšie, možno bola s tým bastardom Shanom. Nemohol som zniesť tú predstavu: *Naomi objíma Shana... tisne sa k nemu... Naomi sa miluje so Shanom...* V lete prišiel Shane za Naomi, keď sme boli na pláži. V plavkách už vyzeral ako muž, vynímali sa na ňom prsné aj brušné svaly a stehná, a ja som si pri ňom kruto uvedomoval svoju chudosť. Žartovali a smiali sa, pritom sa dotýkali bokmi a v horúcom piesku krčili prsty na nohách. Zmocnila sa ma taká žiarlivosť, že som takmer urobil hlúpe gesto, bol by som ho nejako vyprovokoval a to by bol môj koniec... Obrazy sa striedali. Chvíľu som pociťoval akúsi paradoxnú radosť z utrpenia, čo mi spôsobovali. Vozidlá pred nami štartovali a ja som vzal telefón a zavolať Johnnymu.

– Čo blázniš? – ozval sa Charlie.

Kým sme vychádzali z radu a nastupovali na palubu podľa pokynov zamestnancov v žltých vestách, ozvalo sa zvonenie a zdvihla to Kayla.

– Henry?

V jej hlase bolo vždy čosi chrapľavé a emotívne, keď hovorila so mnou, akási podozrivá nežnosť, nevyslovená výzva. Nezabudol som na tú noc, keď sa mi v prítmí lesa načisto opitá prilepila na ústa a strkala do nich jazyk, kým Naomi a Johnny boli od nás iba niekoľko metrov. Kayla je veľmi pekné dievča, pre ostatných určite krajšie ako Naomi. Každý iný chlapec na ostrove nemohol zostať necitlivý voči jej ryšavej hrive, tmavému a hustému

obočiu nad veľkými zelenými očami, každý musel obdivovať jej ohybné, dokonale tvarované telo s úzkym driekom a najmä s dvoma veľkými prsníkmi, čo sa u nej ukázali oveľa skôr ako u ostatných dievčat.

– Nevieš, kde je Naomi? – spýtal som sa.

V hlase mi zaznela úzkosť, hoci som sa premáhal.

– Nie, myslela som si, že to vieš ty.

– Volala ti...?

Ticho.

– Nie.

– Kayla... nepovedala ti niečo... o nás dvoch?

Ticho.

– Henry... je mi to ľúto... požiadala ma, aby som o tom nehovorila.

– Doriti, Kayla!

– Musela som to sľúbiť...

– Má nejaké rande, je to tak?

– Henry...

– To preto nie je tu?

– Henry, prosím ťa...

– Má... niekoho iného?

– O tom nič neviem.

– Dopekla, Kayla!

– Počúvaj. Sľúbila som...

– Má niekoho iného?

– Henry, ja...

– Povedz mi pravdu, Kayla.

– Neviem... (Potom, po krátkom zaváhaní:) *Viem iba to, že sa chcela rozísť... to je všetko.*

Odrazu som mal pocit, že sa celý môj svet rozletel na kúsky. Skamenel som s rukami na volante, kým Charlie už bol vonku na palube. Hľadel som cez predné sklo na autá nakopené v radoch vo vetre, mal som však pred očami len obraz Naomi, nič iné som nevidel.

V lete 2011 – v druhom najteplejšom lete v histórii Spojených štátov, najteplejšom za posledných sedemdesiatpäť rokov – sme to robili po prvý raz. Od júna do augusta postihli štyridsaťšesť zo štyridsiaticich ôsmich štátov vyššie teploty ako priemerné. Výnimkou boli iba štáty Oregon a Washington. V tom lete bola Naomi nezvyčajne krásna. Veľa plávala, plachtila pri Crescent Harbore a telesné cvičenie vytvarovalo jej postavu, pobyt na slnku dal jej prirodzene tmavšej pleti ešte výraznejší odtieň. V to leto začali spolu chodiť aj Johnny a Kayla a celí horeli; nikdy nevyneškali príležitosť utiahnuť sa bokom. Charlie zas každé popoludnie pomáhal rodičom v Ken's Store & Grille. Takto sme sa v tých dlhých mesiacoch júli a auguste ocitli s Naomi sami, hoci sme obaja pracovali na polovičný úväzok. Často sme sa vracali neskoro. Jej matka ani moje matky si to veľmi nevšímali, keďže sme cez deň aj pracovali a keďže bolo leto. Cez prázdniny zavial akýsi slobodný vietor a nakazil dokonca aj rodičov. Spôsobilo ho dočasné príjemné podnebie, pesničky vznášajúce sa na vlnách,

dlhé večery spojené s prehnaným popíjaním a vlastne celý svet, v ktorom akoby sa všetko upokojilo.

Stalo sa to dva dni pred sviatkom Labor Day a koncom prázdnin.

Raz večer sme sa v daždi na opustenej pláži skryli pod husté konáre jedle. Medzi koreňmi a spodnými vetvami bola akási prehĺbenina, kam si kajakári odkladali člny. Bolo to mäkké a diskrétné miesto, z pláže ho takmer nebolo vidieť. Jama vystlaná suchým machom a pieskom pod pichľavou klenbou. Bolo na príčine to, že sa končili prázdniny? Pocit nostalgie? Mali sme nastúpiť do novej školy – do lýcea –, a to bol skok do prázdna. Tam sme to urobili, len niekoľko metrov od strapcov modrých mušlí, fúzonôžok a morských hviezdíc, čo zostali po prílive uväznené v jamách s vodou. Spomínam si na ten teplý letný dážď, ako jej stekal po tvári, a ďalej na prsia, keď si vyzliekla tričko, na čistú vodu na jej ústach, na moju triašku a na erekciu do mokrých plaviek. V to leto som čítal Wolfov román *Look Homeward, Angel*, román od Breta Eastona Ellisa *Less than Zero* a Millerov *Sexus*.

Mal som štrnásť rokov.

Vystúpil som z forda a neprítomne som sa prepletal medzi radmi áut na schodište za Charliem. Keď sme vyšli hore, zamierili sme k nášmu zvyčajnému stolu ďaleko od baru, od pachov zlej kávy, od hustých polievok s mušľami (už len pohľad na ne by odradil aj toho

najvyhladovanejšieho cestujúceho: keď ju nalievajú do veľkej nádoby, vyzerá to ako vracanice od nešťastníkov postihnutých deň predtým morskou chorobou). Keď som si sadal na lavicu, vrhol som zúrivý pohľad na Kaylu, ktorá sa odvrátila a v zmätku hľadela do okna.

Potom sa každý začal venovať svojim ranným činnostiam, Johnny a Kayla sa narýchlo pokúšali dohnať opakovanie, čo ešte nestihli, Charlie si hlavu zakryl rukami a chcel si pospať. Ja som myslel len na jedno.

Napokon Charlie zdvihol hlavu a spýtal sa:

– Nezdá sa vám čudné, že tu nie je?

Všetci vedeli, že vynechať školu bolo pre Naomi také neznáme ako pre Taliban ľudskosť. Naomi bola oveľa serióznejšia žiačka ako my všetci. Nepatrila medzi tie či tých, ktorí sa podľa Charlieho „pchajú profákom do zadku tak hlboko, že sa odtiaľ ani nevedia dostať“. No aj tak mala zo všetkého tie najlepšie známky. Veľmi sme sa odlišovali – Naomi bola vášnivá, spontánna, výrečná, pribojná, na lýceu sa púšťala do mnohých aktivít, mala vodcovskú dušu; ja som bol odmeranejší, nedôverčivejší a určite aj menej spoločenský, no obaja sme sa ocitli na prvých miestach na tabuli cti. Naomi mala rada vznešené reči a zvučné slová ako „revolúcia“, „občianska neposlušnosť“, „odpor“, „totalitarizmus“, „vzbura proti moci“; chcela zmeniť tento svet v spoločnosti Charlieho, Kayly a niekoľkých iných, vždy pripravených zdvihnúť z prachu zástavu utópie. Ja som ich len počúval, semtam som opatrne zahmkal či zavzdychal, videl som v nich

nepoučiteľných donkichotov, salónnych revolucionárov, načisto odtrhnutých od reality, takých, čo by boli spustošili krajinu za niekoľko dní, keby im boli zverili opraty.

– Áno, – ozvala sa Kayla, – zdá sa mi to veľmi čudné... Henry, čo ste si povedali včera večer na trajekte?

Váhal som.

– Povedala mi, že si chce urobiť pauzu...

– A ako si reagoval?

– Ja... trochu som sa rozčúlil.

– Ako rozčúlil?

– Čo? Ako som sa mal podľa teba rozčúliť? Pohádali sme sa, to je všetko. A potom začala revať a odišla.

Vynechal som to, že v jednom okamihu takmer prepadla cez palubu.

– Má niekto z vás niečo nové? – spýtal sa Charlie.

Všetci sme len pokrútili hlavou.

Pohrúžený v myšlienkach som sa obzrel – a zbadal som ho. Vysokú postavu opretú o bar.

Chlap z parkoviska.

Tentoraz som si bol istý: pozoroval nás. Keď som zdvihol hlavu, odvrátil sa. Chvíľu som zas ja pozoroval jeho, kým pil kávu. Bol vysoký, mohol merať aj dva metre, pôsobil ako niekdajší vojak či policajt a mal tmavé oblečenie. Na dlhom mocnom krku mu sedela úzka, pretiahnutá hlava. Aj z takej vzdialenosti sa mu pod kabátom črtala atletická postava. *Profesionál* – ale v čom?

Viem, je to smiešne.

Bola to čistá paranoja, nepochybne vyvolaná nervozitou zo spomienky na minulú noc...

Stále sa mi zdvíhal žalúdok. Vstal som a zamieril k toaletám. Ako som stál pred záchodovou misou, roztriasol som sa a nemohol som to zastaviť, mal som chuť tresnúť hlavou do steny, revať, prosiť, udierať pästami. Pravdaže, nič z toho som neurobil. Vymočil som sa, a ako som vychádzal, pri umývadlách som si všimol nádobu na použité striekačky. Vždy som sa spytoval, či ju používajú diabetici alebo feťáci.

Potom som sa sklonil nad umývadlo, aby som si opláchol ruky, a skúmal som svoju tvár v zrkadle. *Nemám sa rád*. Nemám rád svoju hlavu, hoci viem, že mnohým babám zo školy sa páči. Nepáči sa mi, ako vyzerám. Chcel by som sa podobáť Mickeymu Rourkevi z filmu *Dravé ryby* – pred jeho plastickou operáciou – alebo Stevovi McQueenovi z filmu *Bullitt*. Namieso toho sa podobám na ideálny typ na jeb... V ten deň som naozaj nevyzeral dobre. Ako niekto, koho prenasleduje strach.

Niektó, komu je zle.

Naomi, ach, Naomi, nerob mi to. Prosím ťa, nerob mi to.

Viečka som mal napuchnuté, akoby som bol plakal, ale nie.

Keď som vychádzal z toaliet, takmer som doňho narazil.

Do vysokého chlapa v čiernom.

Skurvený príbeh

Stál pred dverami. Nehybne. Hľadel si na špičky topánok.

– Prepáčte, – povedal som, lebo mi stál v ceste.

Pozrel sa na mňa. Bol to pre mňa šok. Jeho hnedé oči aj v prítmí svietili od zvedavosti. Na trajekte boli zhasnuté neóny a kabína bola ponorená v tieni – v ten sivý deň, keď sa hustá hmla lepila na malé okienka a tvár neznámeho tak bola v protisvetle. Prevyšoval ma o dobrú hlavu. Bol ako totem či socha z Veľkonočného ostrova. V okamihu si ma prezrel.

Takmer hypnotickým, nevidane intenzívnym pohľadom.

Usmial sa na mňa.

Vlastne úzkymi perami len naznačil akúsi grimasu, matne pripomínajúcu úsmev. Potom ten letmý úsmev stuhol ako omáčka na dne taniera.

Presne v tej chvíli som celkom naisto vedel, že tam nebol náhodou.

4.

Pencey High School

Prvá hodina – algebra – sa mi zdala dlhá, druhá – morská biológia – nekonečná. Akoby každá minúta pretekala cez nejaký filter. Porušil som školský poriadok, ktorý zakazoval používať v budove nielen mobilné telefóny, ale aj tablety, iPod a všetko ostatné okrem počítačov, čo dala žiakom k dispozícii škola s podporou Billa a Melindy Gatesovcov. A ja som mal vo vrecku zapnutý mobil. No bol zúfalo tichý. Nevnímal som nič z toho, čo hovoril Sam Brisker, žiakmi prezývaný Chobotnica, ktorý ma zvyčajne nadchol, dokonca aj na prvej hodine, keď som ešte spolovice spal, tými svojimi príbehmi o kosatkách, lososoch, kraboch, morských sasankách, veľrybách, mäkkýšoch a všetkých neuveriteľných stvoreníach, hmýriacich sa vo vodách severného Tichého oceánu a dokazujúcich, že v porovnaní s pani Prírodou mal J. R. R. Tolkien len chabú predstavivosť. Chobotnica je bradatý typ s okrúhlymi okuliarmi – ozajstná karikatúra

oceánografa. Má solídny zmysel pre humor a aj pre divadlo. Raz dovliekol do triedy veľkú chobotnicu v akváriu. Na svoj pokus potreboval pokusného králiku, a ako ináč, vybral si Shana. Zdá sa, že Brisker má akýsi šiesty zmysel. Shane je tvrdý – ale má priam posvätnú hrôzu z morských tvorov, počínajúc chobotnicami.

Pred triedou sa však nemohol ukázať ako baba. Pozbieral všetku odvahu a odvážne sa blížil k Briskerovmu stolu a k akváriu, pričom si veľmi dával pozor, aby sa nepozrel na deväťdesiatcentimetrovú chobotnicu vnútri.

„Chobotnica je pozoruhodne inteligentné zviera,“ začal Brisker. „Je to najprefíkanejší obyvateľ oceánov po delfínovi a veľrybe...“

Podľa mňa to, že tá klzká vec s ôsmimi chápadlami je navyše inteligentná, Shana vôbec neupokojilo. Brisker vybral z vedra haringa a podával mu ho, držiac ho za chvost. „Tu máš, daj jej ho.“ Videl som, ako sa Cucick zaškľabil. Odrazu zbelel ako kyslé mlieko; opatrne chytil rybu, akoby manipuloval s rádioaktívnym plutóniom, a načiahol sa k akváriu. Neviem, či ste už videli zblízka ústa chobotnice, vlastne to ani nie sú ústa: je to akýsi papagájí zobák, schopný rozbiť mušľu. Tento zobák zhltol rybu. „Doriti,“ vydýchol si Shane akýmsi zmieneným hlasom. „Teraz prilož ruku na okraj akvária,“ povedal Brisker. Shane niekoľko nekonečných sekúnd váhal, v triede zavládlo úplné ticho. Cez okraj akvária sa potom vysunulo sinavé chápadlo a nežne mu ovinulo

zápästie ako hodinky. Shane ozelenel. Brisker ich nato predstavil: „Brad, toto je Shane... Shane, predstavujem ti Brada. Pozdrav Brada; nič ti nehrozí...” „P-p-pane...” pípöl Shane tak ticho a prosebne, ako som ho ešte nikdy nepočul. Brisker si ho spoza okuliarov premeral malými prižmúrenými očkami a prikývol. „Zatlieskame Shanovi a zatlieskame aj Bradovi! Môžeš sa vrátiť na miesto...” Shane neprotestoval. Chalani Briskera zbožňujú, dievčatá ho pokladajú za neseriózneho a nechutného čudáka. Hodina morskej biológie zvyčajne patrí medzi moje obľúbené. Mám ju rád z opačného dôvodu ako hororové filmy. V Briskerovom svete má každá vec svoje miesto, všetko je usporiadané, chaos reálneho sveta zostáva za oknami jeho triedy. No v ten deň ma nič nezaujímalo, aj keby mi bol oznámil, že celú noc bojoval s veľkým bielym žralokom. Aspoň sto rás som sa pozrel na dvere s nádejou, že sa v nich zjaví Naomi a nejako ospravedlní svoje meškánie, ale jej miesto zostalo prázdne.

Keď sa o 10:30 ozvalo zvonenie, vrhol som sa von. Poslal som už neviemkoľkú esemesku:

Kde si?

Potom ďalšiu:

Všetci sa tu znepokojujú. Zavolaj aspoň Kayle.

Potom, po zaváhaní, tretiu:

Lúbim ťa.

Odišiel som bokom, oprel som sa o strom, telefón som strčil do vrecka a striehol na najmenšiu vibráciu na

stehne, čo by znamenala odpoveď. No prístroj ležal vo vrecku nehybne ako kameň.

Odrazu nastal pri hale akýsi rozruch, videl som, že tam debatujú a gestikulujú. Počul som výkriky a rozmýšľal som, o čo ide, kým z toho zhuku nevyšli Charlie a Johnny a nezamierili si to rýchlo ku mne. Aj cez hmlu som rozoznal Charlieho sinavú tvár. Johnny vyzeral rovnako vystrašene. Ako sa blížili, v ich pohľadoch som si prečítal znepokojenie a začalo mi byť úzko. Keď prišli ku mne, Charlie vytiahol z plecniaka tablet, pozrel sa na mňa a podal mi ho.

– Pozri si to!

Zachvel som sa. V hlase mu bolo cítiť paniku. Mrkol som sa na bezpečnostnú kameru, podobnú tej na trajekte, ktorá dohliadala na kampus. Charlieho už od začiatku roka prichytili dva razy, najprv šiel po chodníku na svojom skate, čo bolo zakázané, tak ako tablety a mobily, druhý raz v triede hral *Candy Crush*, no zjavne sa nepoučil.

– Čo sa robí?

Strčil mi tablet pod nos.

Do tváre mi udrel titulok:

Podozrivá smrť na Glass Islande

*Zločin alebo nešťastná náhoda? Na pláži sa našlo telo mla-
dej ženy.*

Bolo to vo všetkých novinách, v *Seattle Times*, *Anacortes News*, *San Juan Islander*...

– Prišla? – spýtal sa Charlie. – Je tu Naomi? (Charlie, Kayla a Johnny boli v tomto roku v inej triede ako ja, Naomi však nie. Nesedeli sme spolu, Naomi sedela vedľa jednej z Purdyových sestier, ja vedľa chlapca menom Kyle.)

Naznačil som, že nie. Na okamih sa mi zazdalo, že moja tráviaca sústava sa zmenila na sifón a ťažisko sa mi premiestnilo medzi nohy. Musel som sa oprieť o kmeň stromu.

– Čo sa to stalo? Dopekla, čo sa to stalo? (Charlie odrazu zvyšoval hlas ako začínajúci pubertiak.)

Vytrhol som mu tablet z rúk a prebehol som celý krátky článok, vzbudzujúci plno otáznikov.

Dnes ráno našla služba šerifa na pláži na Glass Islande mŕtve telo. Podľa istých zdrojov by malo ísť o sedemnásťročné dievča, no jeho identitu nám neprezradili. Telo objavil miestny obyvateľ na prechádzke so psom. Podľa prvých zistení polícia predpokladá utopenie, nedá sa však povedať, či išlo o náhodu alebo nie. Pláž zatvorili a šerifova služba nateraz odmietla prípad komentovať. Veliteľ Krueger požiadal o pomoc políciu štátu Washington a súdnych lekárov z okresu Snohomish.

Zmocnila sa ma strašná predtucha. Opustili ma sily aj odvaha.

– Naomi, – povedal som.

Videl som, ako sa Charlie zatváril.

– Ach, nie! Nie, nie, nie, Henry, nehovor mi, že... Hádam si nemyslíš...

– Nikdy nemeškala... a teraz... neprišla...

– To je len zhoda okolností, – žalostne si vzdychol Johnny. – *musí byť* len náhoda...

– Určite, hoci sa s ňou nemôžem spojiť...

– Ani ja, – pridala sa Charlie akýmsi čudným hlasom.

– Ach, nie, nie, nie! Tá úzkosť, doriti!

Zohol sa, chytil sa za vlasy a zašklábil sa.

Ja som bol na tom horšie. Strašne som sa bál. Všade sme ju hľadali, márne. „Našla si niekoho iného, kto ju odviezol,“ uzavrel to vtedy Charlie. Nikto z nás ju však nevidel vystupovať z trajektu...

Na chvíľu sme zmĺkli, ponorení do myšlienok.

Vytiahol som mobil. Pozrel som si čas. Odchody trajektov som poznal naspamäť; jeden odchádzal na Glass Island o sedem minút. Nečakal som a bláznivo som trielil k parkovisku. „Henry!“ kričali na mňa. Potom som začul, ako šprintujú za mnou. Neobzrel som sa, ozvalo sa zvonenie na koniec prestávky.

– Trajekt o šesť minút! – zvolal som, keď som si sadal za volant a ostatní sa pchali dovnútra.

Vyšli sme z kampusu a šialene sme sa hnali po School Road. Prešli sme pred Pencey Middle School, popri letiskovej dráhe, zabočili sme vpravo pred malý osobný prístav, na plný plyn sme preleteli Crescent Beach Drive a priam sme vpálili na parkovisko k trajektu.

Bolo to na hrane.

– Héj! – zrukol zamestnanec v žltej veste a postavil sa pred nás. – Zbláznili ste sa? Nevidíte, že je už zatvorené? Panebože, počkajte si na ďalší!

Vystrčil som cez okienko hlavu.

– Pane, prosím vás! Matku práve zrazilo auto! Odviezli ju do nemocnice! Neviem sa s ňou spojiť! Prosím vás! Strašne sa bojím!

Podozrievavo si nás po jednom poprezeral cez predné sklo. Zjavne sa spytoval, či si z neho strieľame alebo sme úprimní. Zbadal rozrušené tváre ostatných a šiel sa porozprávať s kolegom na prednú palubu. Ešte ju nezdvihli.

Kývli nám, aby sme nastúpili.

Vyšiel som sa nadýchať na palubu, mokrú od jemného dažďa, od ktorého sa more lesklo dobiela. Hmla sa zdvihla. Aj v daždi sa však črtali obrysy najbližších ostrovov so zalesnenými svahmi, čo takmer kolmo padali do mora. Práve som vyťahoval mobil a cez šum dažďa a hluk strojov som začul akýsi hukot. Zdvihol som hlavu. Hydroplán. Na kokpite mal znak štátnej polície. Letel nízko vľavo od nás, mieril nad tmavý a hustý les, popri

ktorom sme sa plavili. Minul nás, potom sa mu krídla naklonili, zmenil smer a rýchlo zmizol v oblakoch medzi dvoma ostrovmi. V tej daždivej hmle sa trajekt plavil popri ostrovoch, mysoch, zátokách, prielivoch a útesoch.

Vrátil som sa dovnútra.

A zasa čakanie.

A úzkosť.

Charlie sa napojil na wifi trajektu a hľadal ďalšie informácie. Správu už prevzali dvojce noviny na internete, ale nepriniesli nič nové. Napokon som zavolať na iné číslo.

– Liv Myersová, – ozval sa pevný, rozhodný hlas.

– Mama? To som ja...

– Henry, čo sa robí? Nemal by si byť v škole?

Rozmýšľal som, ako jej mám opísať situáciu, potom som spomenul článok v novinách a neprítomnosť Naomi v triede – pravdaže som vynechal, čo sa stalo deň predtým.

– No tak, Henry, to je len obyčajná náhoda, nerob si starosti, – povedala mama Liv povzbudzujúco. – Čo si to vymýšľaš! Mŕtve telo na Agate Beach, naozaj? Strašné!

– Nemohla by si sa predsa len pokúsiť spojiť so šerifom alebo zavolať mame Naomi? – spýtal som sa a ešte ani dnes neviem, ako sa mi podarilo skryť svoju absolútnu hrôzu.

– A čo mám povedať?

– Nevie... Čo chceš...

– Dobre, no ubezpečujem ťa, že sa znepokojuješ zbytočne. Uvidím, čo môžem urobiť, dobre? (Musela sa pozrieť na

hodinky, lebo dodala:) Nemal by si byť v triede? Neskončila sa už dávno prestávka o 10:30?

– Som na veku, mama.

– Tak to je ten hluk, čo počujem? Henry, postarám sa o to! No vráť sa hneď do triedy, prosím ťa!

– Dobre, mama. Pošli mi esemesku, nechám si telefón zapnutý.

– A je to dovolené?

Skončil som bez odpovede. Charliemu sa podarilo spojiť s bratom.

– Povedal mi, že teraz nemôže so mnou hovoriť, – oznámil pochmúrne. – Somár!

Charlieho brat Nick bol už skoro rok šerifovým zástupcom. Charlie ho nenávidel. A on mu to vracal. Videl som, ako môj starý kamoš ozelenel.

– Charlie, čo presne ti povedal? Ako sa pritom tváril?
Charlie!

Charlie sa na mňa vystrašene pozrel:

– Keď som spomenul Naomi, hlas sa mu čudne zmenil... Henry... mám zlú predtuchu.

Keď sme vchádzali do zálivu, začalo silnejšie pršať a náš kopcovitý a jedlami porastený ostrov sa na nás cez lejak vrhal ako vraždiaca matka vítajúca svoje deti. Vrcholy Mount Gardner a Apodaca Mountain zahaľovali oblaky čierne ako uhoľ. Keď sme vyšli z paluby na parkovisko, dážď ešte viac zosilnel; zalieval predné sklo, ako keď

otvoríte kohútik. Ako sme prechádzali mestom, zlovestné červené oko svetelnej signalizácie ma prinútilo zastat' a poslúchol som napriek šialenej chuti ísť a prepáliť to, pretože po pravici sa mi vynoril kamión s nákladom sýtených nápojov, mal zapnuté stretávacie svetlá, a za ním šlo policajné auto, ktoré pred tým, ako ho obišlo, zapojilo sirénu. Kvapky vody útočili na karosérie a obe autá zahalila hmla. Skočil som na brzdu. Keď som sa rozbehol, zabočil som vpravo na Main Street, trochu rýchlo som vbhol do zaplavenej Eureka Street a nakoniec som sa dostal na Miller Road a potom do lesa. „Doriti, Henry, OPATRNE!“ zreval Charlie, keď sme sa takmer vysypali v zákrute. Vzadu sa Johnny krčovite držal. Prešli sme popri bohatých vilách na Eagle Cliff – teraz väčšinou ztvorených. Táto severná časť ostrova bola viac zalesnená; rástli tu jedle douglasky, jedľovce a veľké červené cédre, darilo sa im, boli vysoké a košaté; nad hlavami nám vytvárali korunu, cez ktorú takmer nebolo vidieť zamračenú oblohu. Nižší porast v tieni zakrýval mach. Okná sa od nášho dychu zahmlili. Prišla mi správa a pozrel som si ju za jazdy.

S matkou Naomi sa mi nedalo spojiť a u šerifa mi odmietli čokoľvek povedať. Čo sa robí? Kde si?

Zaľal som zuby a telefón som odhodil na palubnú dosku. Ihneď začal vibrovať.

BERNARD MINIER

Henry Walker, kde ste?? A kde sú vaši kamaráti Scolnick a Delmore? Je všetko v poriadku??? Lovisek

Jim Lovisek bol profesor na lýceu. Profesorka angličtiny, pani Gieringerová, ho musela informovať o mojej neprítomnosti. A Charlieho a Johnnyho profesori asi urobili to isté. „Henry,“ zvolal odrazu Charlie. Pozrel som sa lepšie na cestu cez pohybujúce sa stierače. Rovno pred nami medzi stromami blikali svetlá. Bolo to pri parkovisku, kam ústila cesta od Agate Beach. Záblesky pochádzali od vozidiel vo farbách polície. Boli tam aj obyčajné autá. A sanitka. Srdce mi začalo biť silnejšie.

5.

Banánový slimák

Hľadel som na sanitku. Panika mi prenikala do celého tela, no odrazu mi niekto položil ruku na plece, Johnny alebo Charlie, a striasol som sa. Cítil som, že na lebku mi dopadajú kvapky veľké ako mince. Vnútri čosi zabzučalo na nízkej frekvencii medzi štyridsať až sto hertzami. Pokračoval som naslepo k chodníku zostupujúcemu na pláž. Tento chodník vedie popri priehradkách pre lososy a dažďovom lese na severnom okraji Crippen Parku. Je dlhý asi tristo metrov. Prvá časť je vyasfaltovaná, nasleduje len zem a posledných päťdesiat metrov piesok.

Na začiatku chodníka pod stromami, z ktorých kvapkalo, sa hmýrili prizerajúci ľudia, dáždňiky, šerifovi pomocníci v pršiplášťoch, no aj agenti z washingtonskej štátnej polície v uniformách a ďalší muži v civile, medzi nimi bol určite prokurátor a možno aj súdny lekár zo susedného okresu Snohomish. Tu je takáto situácia:

na ostrovoch nie je márnica ani služba súdneho lekára. Bolo tam aj viacero novinárov, ľahko ste ich rozoznali podľa mikrofónov a kamier, čo každému strkali pod nos. Prepchal som sa tam a nikto si ma nevšimol, Charlie a Johnny ma nasledovali.

Kúsok nižšie bola natiahnutá páska zakazujúca vstup, na mieste, kde sa úzka asfaltová cesta menila na chodník. Pred páskou sa tlačili zvedavci a dohliadal na nich jeden zo zástupcov šerifa Kruegera, Dominick Silvestri. Dostal som sa k nemu. Musel som byť biely ako stena, premočený, roztrasený a tackajúci sa, no Silvestri si ma sotva všimol; musel odháňať dôležitejších ľudí ako šestnásť-ročného tínedžera. Mal pred sebou menší dav a najmä novinárov.

– *Zástupca, zástupca!* – zavolať som naňho a z očí som si odhrnul mokrý prameň vlasov. – Kto to je? Koho to tam našli?

Konečne sa na mňa pozrel. A odrazu mu ochabla tvár.

– Ja... nuž... ech... Ahoj, Henry. Lutujem, ale ja... nuž... nesmiem o tom hovoriť, vieš? Prosím ťa, nezavádzaj tu na ceste...

– Je to Naomi? Je to ona?

Akoby som mal v ústach sklené piliny. Silvestri sa tváril, akoby bol dostal päťou do nosa. Necelú sekundu na mňa zblízka hľadel, zo šiltu mu kvapkalo.

– Nesmiem o tom hovoriť, prepáč, – povedal so zjavnou ľútosťou.

Mal smutný hlas, cítil som to. Dokonca veľmi smutný. Ako som už povedal, tu sa všetci poznáme. Pochopil som, že ma náročky nechcel vidieť, lebo sa obával mojich otázok a svojich odpovedí. Zdalo sa mi, že sa zbláznim. Lakťami som odtláčil jednu, dve či tri osoby pri páske. Kútikom oka som pozoroval Silvestriho, ktorý na mňa dozeral. Keď sa obrátil, aby sa zaoberal niekým iným – ďalším problémom, ako hovoria na polícii –, skrčil som sa a prekízlol som popod pásku. To mu však už neušlo. „Héj, Henry! Kam ideš? VRÁŤ SA! STOP!“ No vybehol som, skôr ako ma stačil zachytiť. Vyrázil som popri chodníku so sklonenou hlavou a s plecami vpredu ako hráč amerického futbalu, kľučkoval som a predieral som sa medzi hráčmi protivníka, čo prichádzali spredu a chceli ma zachytiť, trielil som ako o život, potom som sa zrazu pustil do lesa; výkriky mojich prenasledovateľov postupne slabli. Nad hlavou mi takmer upokojujúco šumel dážď, dopadal na čoraz hustejšie lístie, z ktorého stekala čistá voda. Tá vlhkosť rozžiarila les: každý vrcholček, každý konárik, list aj ihličie – všetko to svietilo akýmsi hodvábnym leskom, hoci slnko nesvietilo. Nebol to obyčajný les, bol *tieňomilný*. Obrovské stromy, ktoré mohli merať aj päťdesiat metrov, bránili svetlu prenikať do ríše pod nimi. Pod týmto baldachýnom bol iba tieň a ticho. V oceáne zelene boli život a smrť, rast a rozklad neoddeliteľné. Z mŕtvych kmeňov vyrastali svieže mladé paprade, z pahýľov stromov, polámaných pri búrkach, sa

dvíhali zdravé a mocné kríky. Na okamih ma v tom behu zaplavil pocit pokoja, no vzápätí ho prekryl hukot zvírenej, rýchlo tečúcej vody, čo sa zjavila predou mnou pozdĺž drevených priehradiek pre lososy.

Stále som postupoval, paprade mi siahali po kolená, šmýkal som sa po skalách pokrytých machom, odlepoval som sa od premočenej a nasiaknutej zeme, lýtka sa mi odierali o ostré konáre trčiace z popadaných kmeňov. Tenisky som mal plné vody, spotenú tvár mi šľahali mokré jedľové vetvy, voňajúce po živici. Zbadal som, že sa na mňa vrhá niekto sprava od chodníka, no včas som sa mu vyhol, preskočil som jednu nádrž pre lososy a bežal po lesnom svahu dolu k pláži, k postavám v bielelych kombinézach, ktoré som pomedzi stromy zazrel tam dolu. Akýsi hlas zreval: „Panebože, zastavte ho!“ Nakoniec som sa vynoril spod stromov a podrážky sa mi zaborili do mäkkého piesku. Na kraji pri vode tam niečo ležalo. Vlny pri brehu slabli. Už som bol takmer v cieľi, len na niekoľko metrov, keď sa predou mňa postavila ľudská stena. Od zúrivosti, zúfalstva a bolesti som zreval a vrhol som sa proti nej, takmer sa mi to podarilo. Potom sa tie ruky zatvorili a uväznili ma ako do klietky. Bol som však dosť blízko, aby som... videl... tú vec...

Okolo ložili malé kraby, čajky plieskali krídlami nad morom a čakali, že im vrátia ich potravu. Ležala medzi dvoma jamami s vodou, v nich som uvidel morský šalát, šarlátové hviezdice a obrovského morského ježka.

Spoznal som jej hnedé kučery, rozložené ako riasy na piesku s jamkami od dažďa, kresbu na pleci a jej... skarifikácie. No *zvyšok*... Zvyšok bol obraz ako z mojich obľúbených filmov, v krutom svetle prenosných halogénov, rozložených okolo, akoby sa nakrúcala nejaká scéna. V centre ich sústredených lúčov a v kontraste s pochmúrnou plážou žiarila jej opuchnutá tvár s podliatinami a jej oči... na tých si už určite pochtutnali čajky, vyčkávajúce ďalej na mori, pretože z nich zostali len dve prázdne očné jamy, ústa sa prepadli. Dážď umýval jej telo, rozosieval na ňom fliačky vody, no od halogénov sa vyparoval. Ich svetlo ožarovalo jej stehná, na mnohých miestach ozdobené skarifikáciami.

Vlastne nebola *úplne* nahá.

V skutočnosti mala na sebe rybársku sieť ako nejaký veľký módný doplnok. Do úst sa mi dostali sliny a nebol by sa mi krvi dozeral. Na čelo mi vystúpil pot a nohy sa mi podlomili. Cez oká siete bolo vidieť jej malé prsia a mohli si ich pozrieť všetci tí ľudia – rovnako aj pohlavie...

Zrazu sa vietor obrátil a zacítil som jej pach: pach mŕtvoly. Povedal som: „Nie, to nie je možné, nie...”

Ach, Pane, nie, nie, nie...

Bránil som sa. Pokúšal som sa odtlačiť ruky, čo ma zvierali a ťahali nazad. Tentoraz ma nepustili. Vtom som si cez závoj slz všimol jeden detail, ktorý prelomil všetky

hrádze. Nenápadný pohyb: z otvorených úst jej vyklázlo čosi žlté a slizké, dlhé ako prst.

Banana slug – banánový slimák... Spomenul som si, čo nás Brisker učil na hodine biológie: že banánové slimáky majú na jazyku dvadsaťsedemtisíc miniatúrnych zúbkov a že ich sliz je taký hrubý, že by sa mohli pohybovať aj po ostrí noža a neporezali by sa.

A vtedy, kým ma všetci tí policajti, technici a bohvie-kto ešte odnášali, som sa povracal.

6.

Dva mesiace predtým

V páliacom slnku vo Flint Hills v Kansase v okrese Chase, takmer v geografickom strede Spojených štátov, sa ťahal rad poštových schránok – spolu asi dvanásť.

Dodge Ram sa hojdal z boka na bok a na pravé popoludnie zastal. Všetko akoby zmeravelo v úplnom bezvetrí, na dokonale modrej oblohe nebol ani mráčik. V lete Kansas trápili strašné búrky a tornáda, no veľmi často tam bývala čistá obloha; vzduchové masy, preháňajúce sa nad týmto krajom – podobne ako cestujúci –, sa zbavili svojej vlhkosti nad horami na západe, skôr ako sa vydali na východ.

Žena potlačila škripajúce dvere, vytiahla vreckovku a nadvihla štítok na čapici, aby si utrela z čela pot. Obledené mala oranžové šortky a modré tielko; vystúpila a obzrela si spálenú krajinu.

Bola to monotónna, no určite čistá, otvorená a neko-nečne pustá krajina, takmer bez stromov – v absolútnom

protiklade s bujným porastom v jej rodnej Virgínii. V tráve rástli aj kvety – horec, silphium, baptisia farbiarska alebo nepravé indigo; jasná cesta pokračovala rovno ďalej; nad prériou sa vynímal menší vápencový val, kde popri úbohom potôčiku rástli brestovce, topole a orechy. Bol to stred Ameriky. Miesto, kde konečne našla pokoj. Po všetkých tých rokoch, keď *mu* posluhovala, zbierala po ňom sračky, krv, slzy a špinu... Cudzinci ohovárali tento kraj, že je nudný, že jeho obyvatelia sú zadubení, no ona vedela, že to tak nie je, že sú to len predsudky mešťanov. A predovšetkým, tu mohla na nich konečne zabudnúť, *naňho* a na jeho prekliatu dušu. Tu nebolo nič, čo by jej pripomínalo Granta Augustina.

Nepokúšala sa mu uniknúť. Lahko ju mohol nájsť, veď mal k dispozícii všetky možné a predstaviteľné prostriedky. Preto sa neskrývala.

Iba si zariadila život ďaleko od neho, život bez neho, ktorý bol svojou jednoduchosťou negáciou toho, aký poznala po jeho boku. Niekedy sa jej však zdalo, že keď šla po 177 do Council Grove alebo do Topeka, niekto ju sleduje, ale nezaoberala sa tým. Keby sa bol chcel s ňou skontaktovať, bol by to dávno urobil. Napokon, to on ju pred šestnástimi rokmi prepustil, po tej smutnej histórii...

Z tých čias jej bolo ľúto jedinej veci – vlastne jedinej osoby...

Počas posledných piatich rokov si napokon začala myslieť, že Grant Augustine na ňu definitívne zabudol, že